

2044
ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΟΘΕΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΜΑΝΩΛΗ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1872.

ΤΥΠΟΣ Ι. Δ. ΒΡΕΤΟΥ.

Ἀναγνοῦς πρό πολλοῦ πόνημά τι νέου ὁμογενοῦς συγγραφείως, τοσοῦτον ἐθέληθην ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ διά τε τὰς περιπετείας τῶν ἡρώων, τὸ δραματικόν, τὴν φυσικὴν πλοκὴν, καὶ τὴν τραγικωτάτην αὐτοῦ λύσιν, ὥστε ἀμέσως ἀπεφάσισα νὰ διασκευάσω αὐτὸ εἰς δράμα κατὰ τοὺς νεωτέρους κανόνας τῆς δραματικῆς, καὶ οὕτω καταστήσω αὐτὸ, οὐ μόνον πρὸς ἀνάγνωσιν κατάλληλον, ἀλλὰ καὶ πρὸς παράστασιν. Τὸ Δρᾶμα τοῦτο, οὐ ἢ ὑπόθεσις στηρίζεται ἐπὶ συμβάντος ἱστορικοῦ, καὶ ὅπερ εἶναι ἄξιον νὰ κοσμήσῃ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν σκηνὴν, ἀν οὐχὶ δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον διὰ τὴν ὡραίαν αὐτοῦ ὑπόθεσιν, εἶχον ἀναγγεῖλει εἰς τὸ φιλόμουσον κοινὸν καὶ διὰ τοῦ γνωστοῦ, ὑπ' ἐμοῦ δὲ πέρυσιν ἐκδοθέντος Δράματος «Οἱ Δύο Λοχίαι».

Ἐκδίδων δὲ τοῦτο ἤδη, πέποιθα ὅτι θέλει τύχει παρά τῷ φιλομούσῳ κοινῷ εὐμενοῦς ὑποδοχῆς, εἰς ἣν θαρρῶν, ἐπιχειρῶ τὴν ἐκδοσιν.

Ἡ τιμὴ τοῦ Δράματος τούτου, ἐκ τεσσάρων περίπου τυπογραφικῶν φύλλων συγκειμένου, ὀρίζεται 1]4 Μεδζιτιέ, πληρωτέον μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλίου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆ 14 Ἀπριλίου 1872.

Ὁ ἐκδότης

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΜΑΝΩΛΗ.

ΤΩΙ

ΦΙΛΟΠΟΝΩΤΑΤΩΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΔΗΜ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΙ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΔΕ

ΕΙΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΩΘΕΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, Ἕλληρ Ἀξιωματικὸς ἐραστὴς τῆς Δωροθέας.

ΔΩΡΟΘΕΑ, Ἐρωμένη τοῦ Μενελάου.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΡΑΝΟΥ, Μήτηρ τῆς Δωροθέας.

ΔΝΘΟΥΣΑ, Τροφὸς τῆς Δωροθέας.

ΤΡΟΜΑΡΑΣ, ἀρχιπειρατὴς μὲ τὸ ψευδὸνυμον Φερδινάνδος.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΟΡΓΗΣ, Κηπουρὸς τῆς Κ. Μοράνου.

ΒΑΣΙΟΣ ΤΡΑΜΟΝΤΑΝΑΣ

ΔΓΡΙΟΓΑΤΟΣ.

ΔΥΚΟΜΟΥΡΗΣ.

} Πειραταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Τρομάρα.

Ναῦται Ἕλληνες, Ναῦται πειραταὶ, ὑπηρέται, πολῖται διάφοροι.

Ἡ Σκηνὴ ἐν Ῥόδῳ κατὰ τὸ 18.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δΐθουσα φιλοκάλως ἠτρεπισμένη, βλέπουσα εἰς κῆπον· εἰς τὸ βάθος θύρα ἐξώστου ἀνοικτὴ καὶ ἐκατέρωθεν ἀνὰ δύο παράθυρα ἐπίσης ἀνοικτὰ, δι' ὧν φαίνονται αἱ κερυφαὶ πορτοκαλεῶν καὶ ἄλλων ὁμοίων δένδρων· ἄνωθεν τούτων καὶ ὀπισθεν ἐν μέρεσιν, ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος καὶ γλυκύς· δεξιῶθεν ἑτέρα πλαγία θύρα δωματίων καὶ ἀριστερῶθεν ἄλλη ὁμοία· πλησίον τῆς τοῦ ἐξώστου θύρας τραπέζιον ἐφ' οὗ τετράδιά τινα μουσικῆς, καὶ πλησίον τοῦ τραπέζιου ἡ Δωροθέα καθημένη κρατεῖ κιθάραν.

ΔΩΡΟΘΕΑ (κιθαρωδοῦσα).

Ζέφυρέ μου, τί στενάζεις;

Μὴ καὶ σὺ τινα ἐρᾶσαι

καὶ περίλυπος πλαναᾶσαι

τὴν ἀγάπην σου ζητῶν;

Ἄ! κ' ἐγὼ, ὦ ζέφυρέ μου,

ἀγαπῶ· κ' ἐγὼ στενάζω

καὶ μυρία δοκιμάζω

διὰ φίλον ποθητόν.

*Αν τὸν ἴδῃς, Ζέφυρέ μου,
εἰνώς ἄγγελος ὠραίος,
ἄσπασέ μου τον ἠδέως
καὶ εἰπέ τον θελκτικά,

Σὲ ἀσπάζεται ἐκείνη!
Καὶ μὲ ἓνα τότε τόνον
τῆς καρδίας μου τὸν πόνον
δήλωσέ τον μυστικά.

ΣΚΗΝΗ Β'

Ἡ ἄνω καὶ Ἄνθοῦσα (φέρουσα ἐπιστολήν).

ΑΝΘ. Κυρία, μία ἐπιστολή ἀπὸ τὴν Ἀλικαρνασσόν.

ΔΩΡ. (ἐγειρομένη ζωηρῶς). Τοῦ Μενελάου! (λαμβάνουσα τὴν ἐπιστολήν ἐν χαρᾷ) Τίς τὴν ἔφερεν;

ΑΝΘ. Εἷς ναύτης.

ΔΩΡ. (Ἀποσφραγίζουσα αὐτήν). Εἴκοσιν ἡμερῶν! (ἀναγινώσκουσα ἰδίᾳ).

ΑΝΘ. Ναι, ἐβράδυνον μὲ εἶπε νὰ ἔλθουν διότι μετέβησαν καὶ εἰς ἄλλας νήσους.

ΔΩΡ. (Ἀναγινώσκουσα ἰδίᾳ) Ὁ ἄλλο! ἔρχεται! Ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ ταξειδίου του ὑγειῆς, καὶ λογιζέται εὐτυχῆς, διότι θὰ μὲ ἐπανίδῃ! . . . Θεέ μου! λοιπὸν μ' ἀγαπᾷ! ὦ, τὸ ἠξέυρω τὸ ἠξέυρον, μοὶ τὸ ἔλεγεν ἡ καρδία μου, εἰ καὶ ποτὲ δὲν μοὶ ἐξηγήθη. Καὶ τώρα μὲν δὲν ἐξηγεῖται, πλὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὑπάρχει μυστικὴ τις ἐξήγησις ἀγνοῦ καὶ θερμοῦ ἔρωτος· ναι, ἐν τῇ ἀπλῇ ταύτῃ φράσει «Λογίζομαι εὐτυχῆς, διότι θὰ σ' ἐπανίδω», ὑπάρχει ὀλόκληρος ἔκφρασις ἀγαπώσης καρδίας.

ὦ, εὐχαριστῶ, Μενελάε μου, εὐχαριστῶ (ἀσπάζεται τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν θέτει ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς).

ΑΝΘ. Καλὲ, τί πράγματα βλέπουν τὰ μάτια μου! Καλὰ, ὑπέθετον ἐγὼ ὅτι ἐδῶ ὑπάρχουν ἐρωτοδουλιαῖς. (ἐπιπληκτικῶς) Δωροθέα!

ΔΩΡ. Συγχώρησόν με, ἀγαπητή μοι Ἄνθοῦσα, συγχώρησόν με! εἶμαι τόσο εὐτυχῆς ὥστε . . .

ΑΝΘ. Εἶσαι εὐτυχῆς! Ὁραία εὐτυχία εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ κλαῖη κάνεις, νὰ στενάζῃ, νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ κοιμηθῇ, νὰ μὴ τρώγῃ, καὶ . . . Ἄκουσε τί θὰ σὲ εἰπῶ, Δωροθέα μου, διότι κ' ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν σου θέλω· ἠξέυρεις πόσον σ' ἀγαπῶ καὶ πόσον διὰ σὲ φροντίζω.

ΔΩΡ. ὦ! τὸ ἠξέυρω, ἀγαπητή μοι Ἄνθοῦσα, τὸ ἠξέυρω.

ΑΝΘ. Ἄφ' οὗ τὸ ἠξέυρεις λοιπὸν ἄκουσον. Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελα νὰ σὲ συμβουλεύσω ἀλλ' ἐφοβούμην μήπως αὐξήσω τὴν λύπην σου μὲ τὰς συμβουλὰς μου καὶ ἐσιώπων. Πρὶν νὰ μᾶς ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Μενελάος ἦσαν μιὰ χαρὰ καὶ σ' ἔβλεπον, καὶ σ' ἐκαμάρονα· ἔπειτα ἤλλαξαν τὰ πράγματα· ἀπὸ τὸν καιρὸν μάλιστα ὅπου ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀλικαρνασσόν, ἤλλαξες ὅλως διόλου. Κάθε ἡμέραν τραγούδια λυπηρὰ, ἀναστεναγμοὶ, φαγὶ ὄχι· ὕπνο τίποτα· καὶ μόνον τώρα σὲ βλέπω χαρούμενη ποῦ ἔλαβες τὸ γράμμα. Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὸν Μενελάον;

ΔΩΡ. Ἄν τὸν ἀγαπῶ; ὦ, τὸν ἀγαπῶ· πρὸς τί νὰ σὲ τὸ κρύψω; τὸν ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶμαι εὐτυχῆς.

ΑΝΘ. Πάλιν εὐτυχῆς! Μὴ τί εἶδους εὐτυχία εἶναι αὐτὸ, ἀφ' οὗ ἔχει τόσα βάσανα, δὲν ἐννοῶ· ἂν αὐτὸ εἶναι εὐτυχία, τότε τί πρᾶγμα εἶναι δυστυχία;

ΔΩΡ. Δὲν ἠξέυρω, διότι καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου αὐτῇ ἀκόμη εἶμαι εὐτυχῆς, συλλογιζομένη τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας μου. Τὸ βλέπεις· μία λέξις τῆς ἐπιστολῆς του τὰ πάντα διασκεδάζει· μία φράσις μὲ καθιστᾷ εὐτυχιστάτην. Ἄ, Ἄνθοῦσά μου, δὲν ἠξέυρεις ὁποῖον γόητρον, ὁποῖον ἰσχὺν ἔχει ὁ ἀληθῆς ἔρως!

ΑΝΘ. Ἐγὼ; ὄχι, ὄχι! μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ αὐτὸς ὁ ἔρως· πᾶ, πᾶ, πᾶ, πᾶ! ἐγὼ ἔρωτα!

ΔΩΡ. Δὲν ἐννοοῖ βέβαια νὰ ἔχῃς ἔρωτα τόρα, διότι ἡ ἡλικία σου εἶναι ἤδη προχωρημένη καὶ ἡ καρδιά σου

ΑΝΘ. Καλὲ, κτυπᾷ σὰν ρολόγι, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔχω ἔς τὸν νοῦν μου, διότι βλέπω ταῖς προκοπαῖς του, τὸν ἔμαθα τί πράγμα εἶναι! Μίαν φορὰν, δὲν ἤξεύρω πῶς ἐγελάστικα, καὶ τὸν ἐφιλοξένησα πέντ' ἔξη ἡμέρας ἔς τὴν καρδιά μου, μὰ τί δὲν μὲ ἔκαμε! τὰ ἴδια τὰ ἰδικά σου, καὶ ἀπαράλλακτα, διότι ἡ εὐγενία του παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ὁ ἴδιος. Τὴν πρώτην ἡμέραν, μοῦ ἐπῆρε τὴν ὄρεξιν, τὴν δευτέραν, τὸν ὕπνον, τὴν τρίτην, τὴν ἡσυχίαν. — Δί, ἄς ἴδω, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, ἀφ' οὗ μοῦ πῆρε αὐτὰ, τί θὰ μοῦ φέρῃ. Τὴν τετάρτην μοῦ ἔφερε ἓνα ποτῆρι δάκρυα τὴν πέμπτην, ἓνα μανδύλι στεναγμούς! τὴν ἕκτη ἀδιάκοπον στενοχωρίαν! — Δί! κόπιασε ἔς τὸ καλὸ κύρ ἔρωτα, τὸν εἶπα, διότι εἶσαι κακὸς μουσαφίρης! πῆγαιν' ἄλλου! δὲν εἶσαι γιὰ μένα! — Κ' ἔτσι τὸν ἐξεφορτώθηκα, κί' ἀπὸ τότε! βάρδα! (ἡ Δωροθέα γελᾷ) Γελάς, βλέπω, γελάς, Δωροθέα μου, ἐπιθυμῶ νὰ γελάς καὶ νὰ χαίρῃς πάντοτε καὶ ὄχι νὰ λυπῆσαι καὶ νὰ μαραίνῃσαι. Ἄφες, κόρη μου, αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ὁ ὅποιος ἄλλο ἀπὸ πικρὰς καὶ θλίψεις δὲν ἔχει! θὰ σὲ καταστήσῃ δυστυχῆ!

ΔΩΡ. ὦ, ποτέ, ποτέ! Ὁ ἔρωτος εἶναι ἡ εὐτυχία μου, εἶναι ἡ ζωὴ μου.

ΑΝΘ. Εἶναι ἡ δυστυχία σου, εἰπέ κάλλιον, ἴσως ἴσως καὶ ὁ θάνατός σου. Ἐσυλλογίσθης καλῶς περὶ τούτου; Δὲν πιστεύω, διότι ὁ ἔρωτος ἔχει καὶ τοῦτο. «Δὲν ἀφίνει τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ τὴν δυστυχίαν του».

ΔΩΡ. Οὐδὲν ἄλλο βλέπω ἐνώπιόν μου ἢ εὐτυχίαν.

ΑΝΘ. Ἐγὼ ὅμως βλέπω τὸ ἐναντίον.

ΔΩΡ. Ἀμβλυοπεῖς, Ἀνθοῦσά μου. Ἴδου μὲ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷ, εἶμαι εὐτυχῆς.

ΑΝΘ. Σὲ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷς, ἕως ἐδῶ καλῶς. Ἄλλὰ δὲν σκέπτεσαι ὅτι ἐκεῖνος μὲν εἶναι Ἀντιολικὸς, σὺ δὲ Δυτικῆ;

ΔΩΡ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες δὲ εἶναι χριστιανοί;

ΑΝΘ. Ναί' ἀλλ' ἡ μήτηρ σου δὲν φρονεῖ οὕτω, νομιζῶ.

ΔΩΡ. Καὶ ἡ μήτηρ μου τὸν ἀγαπᾷ.

ΑΝΘ. Τὸν ἀγαπᾷ χάριν τῶν συγγενῶν της, οἱ ὅποιοι τὸν ἐσύστησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἀσθενῆ πρὸς αὐτήν. Τὸν ἀγαπᾷ ὡς φίλον τῶν φίλων της, καὶ ὄχι ὡς μέλλοντα σύζυγον τῆς θυγατρὸς της. Ναί, Δωροθέα μου, ἡ μήτηρ σου δὲν θὰ στερῆσῃ ποτὲ εἰς τὴν μετὰ ἀλλοθρήσκου ἔνωσίν σου! καὶ σὺ θὰ δυστυχῆσῃ!

ΔΩΡ. Ἀδύνατον ἡ μήτηρ μου νὰ θελήσῃ τὴν δυστυχίαν μου!

ΑΝΘ. Γνωρίζω τὸν χαρακτῆρά της· οὐδέποτε θὰ σ' ἐνώσῃ μετὰ ἑτεροδόξου. Ἀπόβαλε λοιπὸν τὸν ἔρωτα αὐτὸν, πρὶν ἢ σὲ καταστρέψῃ. Ἐν τούτοις σὲ ἀφίνω, διότι πρέπει νὰ δώσω εἰς τοὺς ὑπηρέτας παραγγελίας τινὰς τῆς μητρός σου (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΔΩΡΟΘΕΑ καὶ μετ' ὀλίγον ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΔΩΡ. Μ' ἐλύπησαν οἱ λόγοι της. ὦ Θεέ μου! ἂν τῶντι δὲν αὐγκατανεύσῃ ἡ μήτηρ μου; Ἄν. . . ἀλλ' ὄχι, ὄχι· τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Ἡ μήτηρ μου μὲ ἀγαπᾷ, καὶ ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃ τὴν δυστυχίαν μου, τὴν καταστροφὴν μου! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἡ ὑποψία αὐτῆ! Ἀπατᾶται ἡ Ἀνθοῦσα, ναί, ἀπατᾶται! Γνωρίζω κάλλιον αὐτῆς τὴν μητέρα μου, εἶναι ἀγαθὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ. Ὡς τῇ ἀνοίξω σήμερον τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τῆς εἰπῶ, — Μῆτέρ μου, γλυκεῖα μῆτερ! ἀγαπᾷ τὸν Μενέλαον! ὦ, τὸν ἀγαπᾷ! . . .

ΜΕΝΕΛ. (Παραφόρως) Καὶ ὁ Μενέλαος σὲ, ὦ παρθένε γλυκεῖα! (λαμβάνει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν τῆς Δωροθέας.)

ΔΩΡ. (ὡς ὁ Μενέλαος) Μενέλαε! . . . ἤλθες σήμερον . . . τώρα . . . μὲ ἤκουσας; . . .

ΜΕΝΕΛ. Ναί, Δωροθέα μου· ταύτην τὴν στιγμήν ἤλθον, καὶ ἔτρεξα νὰ σὲ ἀσπασθῶ· σὲ ἤκουσα καὶ ἡ ψυχὴ μου ἤκουσε τὴν

μουσικήν τῶν ἀγγέλων! — Μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν, Δωροθέα; ὦ! ἐπανάλαβε τὴν γλυκεῖαν τοῦ ἔρωτος λέξιν, ἐπανάλαβε! Ὅποσον ἢ λέξεις αὕτη μὲ μαγεύει! εἰς οὐρανὸν εὐτυχίας μ' ἀναβιβάζει!

ΔΩΡ. Κ' ἐμὲ εἰς ἄγνωστον κόσμον ἡδονῆς τὸ ἐνδιαφέρον σου τοῦτο μὲ φέρει!

(Σιγὴ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα.)

MENEΛ. Ἐλαβες τὴν ἐπιστολήν μου;

ΔΩΡ. Σήμερον μόλις, διότι ἤργησε νὰ ἔλθῃ τὸ πλοῖον.—Πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ ταξειδίον σου;

MENEΛ. Ἐπεσεκέφθην τὴν πατρίδα τοῦ Ἡροδότου, καὶ τὸ Μαυσωλεῖον ἐζήτησα μάτην· φεῦ! οὐδὲν μένει ἐκεῖ πλέον, ἢ ὁ τύπος ἀρχαίων μεγαλείων καὶ ἡ λυπηρὰ ἀνάμνησις παρελθούσης εὐκλείας. Ἡ οἰκτρὰ κατάστασις τῶν κατοίκων μεγάλην μοι ἐπροξένει λύπην ἣν διεσκέδαζε μόνη ἡ γλυκεῖα ἐνθύμησις σου.

ΔΩΡ. Μ' ἐνθυμείσο λοιπὸν, Μενέλαέ μου;

MENEΛ. Ἄν σ' ἐνθυμούμην! ὦ, πάντοτε σὺ ἦσο ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου, καὶ μὲ σὲ πάντοτε νοερῶς συνωμίλουν.

ΔΩΡ. Ὅποσον μὲ καθιστᾶς εὐτυχῆ! σ' εὐχαριστῶ!

MENEΛ. Ἐγὼ μᾶλλον πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅστις ὀφείλω εἰς σὲ ζῶν καὶ εὐτυχίαν! Ναί, Δωροθέα, τὰ πάντα εἰς σὲ ὀφείλω· ἐλθὼν ἐνταῦθα κάτωχρος καὶ ἰσχνὸς ἐκ τῆς ἀσθενείας μου, τὴν ὁποίαν οἱ ἐν Ἀθήναις ἰατροὶ ὡς δυσίατον διεκθύρξαν, εὔρον τὸ θαυματουργὸν φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη ἠδυνάτει νὰ εὔρῃ, καὶ διὰ τῶν οὐρανίων περιποιήσεών σου καὶ τῆς θεληκτικῆς συναναστροφῆς σου ἐθεραπεύθην ἐντελῶς. Ἡδὴ δ' ἀκούσας ἐκ τοῦ ἀηδονοφώνου στόματός σου τὴν οὐρανίαν λέξιν ἀγάπῃς κατέστην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Δέξαι λοιπὸν, ὦ σώτειρα τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς εὐτυχίας μου χορηγέ, τὴν αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην μου!

ΔΩΡ. Ἄν ποτε ἡ καρδία μου ἠσθάνθη χαρὰν βαθεῖαν, αὕτη ἦτον ἢ ἐκ τῆς θέας τῆς ἀναρρώσεώς σου. Ὅταν σ' ἐβλεπον ἐρχόμενον εἰς τὸν οἶκόν μας μὲ ὠχρὸν καὶ περίλυπον πρόσωπον, συνέπασχε καὶ ἐθλίβετο ἡ ψυχὴ μου, καὶ εἰς τὰς προσευχάς μου πάντοτε παρεκάλουν τὸν θεὸν ὅπως τὴν ὑγείαν σου ἀποδώσῃ. Εἰση-

κούσθησαν αἱ δεήσεις καὶ χαρὰ μεγάλη ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μου, ἰδοῦσά σε ὑγιῶς ἔχοντα. Ἄλλ' ὅτε ἀνεχώρησας λύπη μεγάλη κατέλαβέ με αὖθις, καὶ τότε πρῶτον ἐνόησα ὅτι σὲ ἠγάπων! (κλίνει τὴν κεφαλὴν της.) Συγχώρησόν με, φίλτατε, ἂν ἄχρι τοῦδε δὲν σὲ ἐθεώρησα ὅσον ἔπρεπε νὰ σὲ θεωρήσω! . . . Ἡ λάμψις τοῦ προσώπου σου μ' ἐθάμβωσε περισσότερον τῆς τῶν χρυσῶν αὐτῶν ἐπωμίδων σου! . . . Ἀλλὰ τί ἔχεις. . . ὠχρίᾳς; ὦ θεέ, τί ἔχεις; . . .

MENEΛ. Πιστεύεις ὅτι ἡ εὐτυχία μας αὕτη θὰ διαρκέσῃ καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἐφήμερος;

ΔΩΡΟΘ. Ἡ εὐτυχία μας ἂν ἦναι ἐφήμερος! ὦ παῦσον! Τοιαύτας ἀμφιβολίας τὸ στόμα σου δὲν πρέπει νὰ λέγῃ. Καὶ τίς θὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐτυχίαν μας ταύτην ἀπὸ τὸ νὰ ἦναι ἀθάνατος;

MENEΛ. Ἡ θρησκεία, ἄγγελέ μου, ἡ θρησκεία!

ΔΩΡ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Πρὸς τί ἐμπόδιον ἡ θρησκεία; Ἄν καὶ οἱ δύο ἡμεῖς ἡμεῖθα τέκνα δύο διαφόρων ἐκκλησιῶν, μήπως μὲ τοῦτο θὰ δυστυχήσωμεν; Ποῖον πρόσκομμα θὰ θέσῃ ἡ θρησκεία μεταξὺ τῆς ἀγάπης ἡμῶν; καὶ σὺ δὲν εἶσαι ὁ ἀξίος ἐκλεκτὸς τῆς χειρὸς μου; Τί φοβεῖσαι λοιπὸν; . . .

MENEΛ. Τὸ μισαλλόθρησκον φρόνημα τῆς μητρὸς σου! Ἄν ἀνεξάρτητος ἦσο, καὶ περὶ σοῦ μόνῃς ἐπρόκειτο, ὦ! τότε οὐδὲ εἰς τὸν νοῦν μου κἂν ἤθελον βάλει τῶν θρησκειῶν τὰ ἐμπόδια. Ἔχεις ὅμως μητέρα, ἦτις, καλὴ ἄλλως καὶ ἀξιοσέβαστος, εἶναι ὅμως σφόδρα μισαλλόθρησκος καὶ εἰς τὸ περὶ ἐνώσεως δύο ἐτεροδόξων λίαν ἀκαμπτος, νομίζω.

ΔΩΡΟΘ. Ἀληθῶς εἶναι φιλόθρησκος ἡ μήτηρ μου, ἀλλὰ μὲ ὑπεραγαπᾷ. Ἔχε θάρρος λοιπὸν, Μενέλαε, ἔχε θάρρος. Δησμονεῖς ὅτι ἡ μήτηρ μου ἠσθάνθη πρὸς σὲ ἐκ πρώτης ὄψεως συμπάθειαν καὶ ἀγάπην καὶ ὅτι αἱ θύραι τοῦ οἴκου της σοὶ εἶναι ἀνοικταὶ πάντοτε, καὶ ὅτι πάντοτε ἰλαρὰ πρὸς σὲ φέρεται;

MENEΛ. Ναί, Δωροθέα! καὶ εὐλογῶ τὸν θεόν, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπην, ἢ τὸν οἶκτον εἰς τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς σου.

ΔΩΡΟΘ. Λοιπὸν παῦσον τοὺς φόβους σου! τὰ πάντα θὰ ἐξομαλυνθῶσι, πίστευσον, διότι μεγάλην ἰσχὺν χαίρω παρὰ τῆ

μητρί μου. Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς, θὰ ἐναγκαλισθῶ τὰ γόνατά τῆς καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἀέθισιν εἰς τὸ στόμα θὰ τῇ εἶπω· «Μῆτέρ μου, τὸν Μενέλαον ἢ τὸν τάφον!» Πῶς θέλεις τότε νὰ μὴ συγκατανεύσῃ;

ΜΕΝΕΛ. Ἄ! ἡ θρησκεία! ἡ θρησκεία!... ναὶ ἡ θρησκεία... ἔστω!... Μόλον ὅτι ἔχω νὰ πολεμήσω ὀλόκληρον στρατιὰν προλήψεων καὶ παραδόσεων μητρὸς καὶ συγγενῶν, θὰ ἐφορηήσω θαρσαλέως εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν μητέρα σου καὶ ἐπιστήμῳς νὰ τῇ ζητήσω τὴν χειρὰ σου! Ὑγίαινε (κάμνει νὰ ἐξέλθῃ.)

ΔΩΡ. Μεῖνον, ποῦ τρέχεις; ποῦ φέρεσαι ἀσκέπτως; κατάστειλον τὴν ἀνυπομονησίαν σου, καὶ ἄφες πρῶτον ἐμὲ νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὸν ἔρωτά μας! Ἄφ' οὗ δὲ σήμερον τὴν καταπέισσω σχεδὸν ἐλθὲ αὔριον σὺ καὶ τελείωσον τότε.

ΜΕΝΕΛ. (παράφορος). Ὡ αἰῶν ἀτελεύτητος τὸ αὔριον τοῦτο! ὦ αὔριον δυσμάντευτον! ἀλλὰ συγγνώμην, ὦ ἀγαθὴ κόρη, ἀν δὲν δύναμαι νὰ καταστείλω τοὺς φόβους μου, καὶ νὰ φανῶ εὐχαρὶς καὶ εὐδαίμων εἰς τὴν ἀρχὴν!

ΔΩΡ. Σιώπα, σιώπα πρὸς χάριν τοῦ ἔρωτός μας! Τίς ποτε ἔδρεψε ῥόδον χωρὶς τὸν δάκτυλον νὰ κεντρίσῃ; θάρρει λοιπὸν Μενέλαε, καὶ θὰ συναινέσῃ ἡ μήτηρ μου. Ἴδου... τὰ νέφη τῶν φόβων διασκεδάζονται ὀπισθεν τῶν θαλερῶν ὁρέων τῆς εὐτυχίας μας. Ὑπαγε ἤδη καὶ μόνην ἄφες νὰ ὀμιλήσω τῆς μητρὸς μου. Ἐρχεται, νομίζω. Ἄς ἀγνοῇ τὴν ἔλευσίν σου μέχρι αὔριον.

ΜΕΝΕΛ. Φεύγω... ὦ... φεύγω διὰ νὰ ἐπιστρέψω αὔριον. Ἀλλὰ πρὶν φύγω θέλησον Δωροθέα ν' ἀποθέσω, ὡς ἀρραβῶνα ἀδιάρρηκτον ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς ἀβρᾶς σου χειρός! (ἀσπάζεται τὴν χειρὰ τῆς) Τὸ πρῶτον! εἶθε μὴ εἶναι τὸ ὕστατον φίλημα! ὕγίαινε, ὕγίαινε! (ἀναχωρεῖ.)

ΔΩΡ. (ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἀναγείρεται, καὶ μὴ βλέπουσα τὸν Μενέλαον τρέχει πρὸς τὴν θύραν). Μενέλαε! Μενέλαε! Ἄ! ἔφυγε!... ἔφυγε! καὶ οὔτε κἀν μικρὸν βλέμμα ἔρριψα ἐπὶ τοῦ προσώπου του! Ἡ δυστυχὴς. Ἀλλὰ, Θεέμου, διατί τὰ μέλη μου τρέμουσι; διατί ἀγωνιᾷ ἡ ψυχὴ μου; ἀράγε

εἶναι προαίσθησις ἀπευκταίου τινός; ὦ! ὄχι, Θεέ μου! Ποία ἀκούσιος θλίψις μὲ κύριεύει! Ἴδου ἔρχεται ἡ μήτηρ μου.

ΣΚΗΝΗ Δ'

Κυρία ΜΟΡΑΝΟΥ καὶ ΔΩΡΟΘΕΑ.

ΔΩΡΟΘ. (Πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς), Μῆτέρ μου (δακρύει).

Κ. ΜΟΡ. Τί ἔχεις, κόρη μου; διατί δακρύεις, Δωροθέα μου; μήπως σὲ συνεβη κανὲν κακόν; ὀμίλει!...

ΔΩΡΟΘ. Κακόν... Οὐδέν... ὦ Μῆτέρ μου!... Μὲ βλέπεις δακρύουσαν καὶ τεταραγμένην, ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα χαρᾶς εἶναι μᾶλλον ἢ λύπης, διότι σήμερον μὲν ἔλαβον ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Ἀλικαρνασσὸν παρὰ τοῦ Μενελάου ἐν ἧ εἶδον τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσίν του, πρὸ ὀλίγου δὲ ἔμαθον παρ' ἀνθρώπου τινός ὅτι ὁ Μενέλαος ἐπεδιβάσθη ἐνταῦθα ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ ταξειδίου του χαίρων πλήρη ὑγείαν.

Κ. ΜΟΡ. Πῶς; ἤλθεν;

ΔΩΡ. Ναί! ὦ μῆτέρ μου, καὶ ἰδὸν πόθεν προέρχονται τὰ δάκρυά μου!

Κ. ΜΟΡ. Εὐγενὴς ψυχὴ!!

ΔΩΡ. Γνωρίζεις, ὦ μῆτέρ μου, πόσον ἄλλοτε ἐκλαύσαμεν καὶ ἐλυπηθήμεν ἕνεκα τῆς δεινῆς ἀσθενείας του! Γνωρίζεις πόσους κόπους κατεβάλαμεν πρὸς ἀνάρρωσίν του! Σήμερον δὲ ὅτε τὸν ἤκουσα ὑγειαίνοντα νὰ μὴ ἀγάλλωμαι;

Κ. ΜΟΡ. Χαίρω, κόρη μου, διὰ τὰ εὐγενῆ ταῦτα αἰσθήματα καὶ εὐχομαι νὰ ἦσαι πάντοτε τοιαύτη πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοήθειας!... Ἀλλὰ, Δωροθέα μου, ὅταν τις σκέπτηται πῶς νὰ πράξῃ καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ εὐτυχεῖς, βεβαίως οὗτος πρὸ παντός ἄλλου πρέπει νὰ σκέπτηται καὶ διὰ τὸν ἐαυτὸν του καὶ ἕκαστος γονεὺς πῶς νὰ καταστήσῃ

τὰ τέκνα του εὐτυχῆ· κ' ἐγὼ λοιπὸν, ὡς μήτηρ σου, Δωροθέα, ἔρχομαι νὰ σοὶ ἀναγγείλω σπουδαῖόν τι νέον! . . .

ΔΩΡ. Τί, μῆτέρ μου; Μήπως ἀναχωροῦμεν ἐκ τῆς Ῥόδου;

Κ. ΜΟΡ. Ὁχι, τέκνον μου! Ἄλλ' ὡς μήτηρ φιλόστοργος θέλουσα τὴν εὐτυχίαν σου, ἐπιθυμῶ ἵνα εὐχηθῶ μετὰ τοῦ ἱερέως τὴν σύζευξίν σου. . .

ΔΩΡ. Μῆτέρ μου. . . .

Κ. ΜΟΡ. Ἡ ἡλικία σου εἶναι ἤδη κατάλληλος, κόρη μου, διὰ τὸν γάμον, διότι μετράς εἴκοσι καὶ μίαν ἀνοιξίς, καὶ ἐπιθυμῶ πρὶν ἢ ὁ θάνατος κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ σὲ ἴδω σύζυγον εὐτυχῆ.

ΔΩΡ. Ἄλλὰ, μῆτέρ μου! . . . συγχώρησόν μοι. . . με ποῖον. . . ποῖος εἶναι. . .

Κ. ΜΟΡ. Ἄκουσον· προχθὲς ἔφθασεν ἐνταῦθα ἐκ Σμύρνης εἰς νέος 27 περίπου ἐτῶν, Φερδινάνδος καλούμενος, ὁ νέος ὅστις μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου σου μᾶς ἐπισκέπτεται, ἔμπορος ἐκεῖ πλούσιος, καὶ κατὰ πάντα εὐγενέστατος. Τὸν νέον τοῦτον γνωρίζων κάλλιστα ὁ ἐν Σμύρνη θεῖός σας, καὶ θέλων τὴν εὐτυχίαν σου, στέλλει διὰ. . . .

ΔΩΡ. Πρὸς θεοῦ, μὴ τελειώσης, μῆτερ! . . .

Κ. ΜΟΡ. Πῶς; τί ἐννοεῖς, Δωροθέα; τὸν γνωρίζεις; . . . ἀπορῶ, τῆ ἀληθείᾳ, πῶς. . . ἐν ᾧ ἄλλοι ἤθελον. . . ἀλλὰ εἶπέ μοι πρὸς τί ἢ ἀποποίησης αὕτη; μήπως ἡ καρδία σου ἔχει μυστικόν τι ἀπ' ἐμέ;

ΔΩΡ. ὦ! ὄχι, Μῆτερ!

Κ. ΜΟΡ. Πρὸς τί λοιπὸν ἢ ἀποποίησης; ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἡ θέλησις τῆς μητρός σου, τοῦ θεῖου σου, καὶ πάντων τῶν συγγενῶν σου, οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδουν τὴν μονογενῆ θυγατέρα μου εὐτυχοῦσαν, ἐνέκρινον ὡς σύζυγόν σου τοῦτον καί. . .

ΔΩΡ. Μῆτέρ μου! οὐδέποτε θά συγκατανεύσω! οὐδέποτε θά συζευχθῶ ἄλλον ἢ! . . .

Κ. ΜΟΡ. (ἔκπληκτος) Πῶς; Τί ἀκούω; ποῖον λοιπὸν ἀγαπᾷς; μήπως ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς Ἑλλῆν ἐπλάνεσε τὴν ψυχὴν σου;

ΔΩΡ. (Πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρός της). Μῆτερ ἔλεος! ἀγάπην δι' αὐτόν.

Κ. ΜΟΡ. Δι' αὐτόν! οὗτος λοιπὸν κατέχει τὴν ψυχὴν σου! Ἄλλ' ἀγνώεις, ἀγνώμων κόρη, ὅτι οὗτος εἶναι ἀλλόθρησκος; ὦ ὄχι! ποτὲ δὲν πράττω τοιοῦτον ἀμάρτημα! Ἄκουσον, τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα διὰ τὸν προσεχῆ γάμον σου.

ΔΩΡ. Μόνον μετὰ τοῦ Μενελάου, ἄλλως δὲ τὸν θάνατον!

Κ. ΜΟΡ. Ἡ Δωροθέα ἀποτείνεται οὕτω πρὸς τὴν μητέρα της;

ΔΩΡ. Συγχώρησόν με, μῆτέρ μου! ἀλλ' ἡ καρδία μου ἐδόθη. . .

Κ. ΜΟΡ. Εἰς κανένα! Ἡ καρδία σου πλανᾶται καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν τῆν εὐτυχίαν σου ἐπιθυμούντων, καὶ οὐχὶ εἰς ἀπρεπῆ ἔρωτα ἀλλοθρήσκου! — Ὑπαγὲ νὰ ἐτοιμασθῆς λοιπὸν, διότι σήμερον θὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψίν μας ὁ Κύριος Φερδινάνδος ὁ μέλλων σύζυγός σου καί. . .

ΔΩΡ. Μῆτέρ μου, ἔλεος! μῆτέρ μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς σου!

Κ. ΜΟΡ. Διὰ τὴν εὐτυχίαν σου κ' ἐγὼ καὶ οἱ ἡμέτεροι προσπαθοῦμεν.

ΔΩΡ. Ἡ εὐτυχία μου ἔγκειται ἐν τῇ μετὰ τοῦ Μενελάου ἐνώσει μεθ' οὗ ἡ καρδία μου εἶναι στενωῶς συνδεδεμένη· ἂν μ' ἀποσπάσῃ αὐτοῦ, ἀποσπᾷς τὴν καρδίαν μου, κ' ἐπομένως μοὶ δίδεις ὡς σύζυγον τὸν τάφον.

Κ. ΜΟΡ. Τοσοῦτον λοιπὸν ἐμωράνθη; εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἔφθασεν ὁ ἀσύγνωστός σου αὐτὸς ἔρωτος; Κ' ἐγὼ. . . κ' ἐγὼ νὰ κοιμῶμαι καὶ νὰ μὴ προῖδω τὴν μέλλουσαν ταύτην δυστυχίαν! . . . (βλέπουσα πρὸς τὴν θύραν) Τοιαύτας λοιπὸν εὐγνωμοσύνας προσφέρεις, Κύριε Ἀξιωματικέ, δι' ὅσας περιποιήσεις σὲ ἐπιδαφίλευσα; Καταπατεῖς λοιπὸν τὴν φιλοξενίαν; Ἄ! τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἀνταμοιβεῖς τὰς εὐεργεσίας μου; Ἀχάριστε! Ἄλλ' ὄχι, ὄχι! Ποτὲ δὲν θέλω γράψῃ ἰδίαις χερσὶ τὴν δυστυχίαν τῆς θυγατρὸς μου! . . . Μὲ ἀλλόθρησκον, σχισματικόν, καὶ μάλιστα μὲ Ἑλλῆνα, ποτὲ δὲν θέλω σὲ νυμφεύσει (βλέπουσα τὴν θυγατέρα της ἣτις ἴσταται ἔχουσα τὴν κεφαλὴν της κεκλιμένην).

ΣΚΗΝΗ Ε΄

Αί άνω, ΑΝΘΟΥΣΑ και μετ' όλίγον ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ.

ΑΝΘ. Κυρία, ό Κύριος Φερδινάνδος!

ΔΩΘ. Μητέρ μου! (τσαταραγμένη).

Κ. ΜΟΡ. (έπιπληκτικώς) Δωροθέα!

(Είσέρχεται ό Φερδινάνδος)

ΔΩΘ. Θεέ μου (πίπτει λυπόθυμος επί τινος καθέκλας)

Κ. ΜΟΡ. (Περιποιοιμένη αυτήν) Δωροθέα!

ΑΝΘ. (ώς ή Κ. Μοράνου). Κυρία!

ΦΕΡΔΙΝ. Κυρία, συγχωρήσατέ μοι δια την επίσκεψιν . . .

Κ. ΜΟΡ. Τίποτε, Κύριε Φερδινάνδε, τίποτε καθήσατε, παρακαλώ

ΦΕΡΔΙΝ. 'Αλλ' ή Κυρία Δωροθέα πάσχει! έπετρέψατέ μοι να προσκαλέσω ιατρόν τινα.

Κ. ΜΟΡ. Δέν είναι τίποτε, θα περάση, . .

ΦΕΡΔΙΝ. Πλήν πάσχει πολύ!

Κ. ΜΟΡ. "Ενεκα . . . του καιρού . . . τή έπηλθε στενοχωρία τις . . . ιδού συνέρχεται! Δωροθέα. Κόρη μου, . . ό . . . Κύριος Φερδινάνδος.

ΦΕΡΔΙΝ. Κυρία Δωροθέα, αν ή λυποθυμία σας αυτή προήλθεν εξ αίτίας μου, θα είμαι ό δυστυχέστατος των ανθρώπων καθότι τό μόνον τό όποϊον σκέπτομαι είναι πώς να σας καταστήσω ευτυχεστάτην!

Κ. ΜΟΡ. "Οχι, όχι, Κύριε Φερδινάνδε.

ΦΕΡΔΙΝ. Να έλπίζω λοιπόν;

Κ. ΜΟΡ. Μάλιστα, έχετε τον λόγον ως και τον της Δωροθέας (Τή Δωροθέα έτοιμαζομένη να όμιλήση) κόρη μου με καταστρέφεις!

ΦΕΡΔΙΝ. Ευχαριστώ, ευχαριστώ, πρέπει να εξέλθω ίνα σας στείλω ένα ιατρόν, είναι ανάγκη' συγχωρήσατέ μοι' αύριον επανέρχομαι. Χαίρετε. (άπέρχεται).

Κ. ΜΟΡ. "Οπως θέλετε, Κύριε Φερδινάνδε, έλθετε αύριον' υγίαίνε, υιέ μου.

ΔΩΡ. Μητέρ μου. Τί είπες; τί πράττεις;

Κ. ΜΟΡ. 'Απειθής Κόρη! 'Αμέσως γενοϋ έτοιμη, διότι ταύτην την ώραν θα αναχωρήσης δια τον πύργουμας, μέχρι της ημέρας του γάμου, και θα μείνης εκεί εις την έξοχήν, χωρισμένη από τους όφθαλμούς του έρωτος. — Έρωτάς λοιπόν να μάθης τί πράττω; Πράττω παν ό,τι πρέπει, ίνα εξασφαλίσω την τύχην της θυγατρός μου (άπέρχεται).

ΔΩΡ. Θεέ μου, Θεέ μου! μάλλον πράττεις προς καταστροφήν της (πίπτει και πάλιν λειπόθυμος).

Τέλος της Α' Πράξεως.

78 ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ Σκηνὴ τῆς πρώτης πράξεως.)

ΑΝΘΟΥΣΑ (Μόνη).

ΑΝΘ. Δυστυχὴς Δωροθέα! Ἴδου ὅ,τι προεἶπον, συμβαίνει! Ἄ! ἤξευρον τὴν μητέρα σου . . . Τοιαύτην μιταλλόθησκον γυναῖκα δὲν εἶδον ἀκόμη! . . . Ἴδου σὲ περιώρισεν εἰς τὸν πύργον καὶ κἀμίαν ἐσπέραν θὰ σὲ νυμφεύσῃ ἄνευ τῆς θελήσεώς σου μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Φερδινάνδου . . . Εἶναι ἱκανὴ νὰ πράξῃ τὰ πάντα. Θεέμου, πόσον ὠχρὰ καὶ παράφρων κατέστη, ὅταν ἤκουσε παρὰ τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν σταθερὰν γνώμηνης! Τρομάζω ἀκόμη νὰ τὴν ἴδω ἐνθυμουμένη τὴν χθεσινὴν ἀγρίαν μορφήν της! Ἄ! Δωροθέα μου, Δωροθέα! Χθὲς ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν ὁ Μενέλαος, πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, ὡς μὲ εἶπες, σήμερον δὲ ἐπιστρέφω πῶς θέλει μάθει τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦτον; Ἄ! σκληρὰ μητέρα, φονεύτρια δύο ἀγαθῶν νέων τρυφερῶς ἠγαπημένων! (ἀκούεται ἔξω βηματισμός) Ἄλλὰ βήματα ἀκούω, ἴσως εἶναι ἡ Κυρία Μοράνου, ἐρχομένη ἵνα δώσῃ νέας διαταγὰς.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Κυρία ΜΟΡΑΝΟΥ καὶ ΑΝΘΟΥΣΑ.

Κ. ΜΟΡ. (Περιφέρεται μὲ βήματα ταχέα καὶ παράφορα) Κατὰ ποίαν ὥραν ἐπιστρέψεις ἀπὸ τὸν πύργον Ἀνθοῦσα;

ΑΝΘ. Κατὰ τὰς 8 τὴν νύκτα.

Κ. ΜΟΡ. Ἐδωκας ὅλας τὰς διαταγὰς εἰς τὸν κηπουρὸν, ὅσας σὲ παρήγγειλα διὰ τὴν θυγατέρα μου;

ΑΝΘ. Μάλιστα Κυρία.

Κ. ΜΟΡ. Καθ' ὁδὸν σοὶ ἔκαμεν ὀμιλίαν περὶ τοῦ Ἑλλήνου ἐκείνου;

ΑΝΘ. Οὐδὲν ἄλλο ἔκουον ἢ κλαυθμούς καὶ στεναγμούς.

Κ. ΜΟΡ. Ὁ ἄθλιος καὶ ἀχάριστος ἐνταύτῳ. Ἀνθοῦσα, ἀκουσον ἂν σήμερον φανῇ αὐτός, εἶπέ το, ὅτι δὲν εἶναι δεκτὸς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν οἶκόν μου.

ΑΝΘ. Εἰς τὰς προσταγὰς σας, Κυρία ἄλλὰ συγχωρήσατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω διατί ἀποβάλλεται οὕτω τὸν μέχρι χθὲς ἀγαπώμενον καὶ λατρευόμενον παρ' ὑμῶν;

Κ. ΜΟΡ. Ὁραία ἐρώτησις! καὶ δὲν γνωρίζεις ὅτι αὐτός εἶναι ὁ αἷτιος τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς θυγατρὸς μου καὶ τῆς παρακοῆς αὐτῆς; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ Ἑλλήν οὗτος ἠρράσθη τῆς θυγατρὸς μου καταπατήσας τὴν ἰερότητα τῆς φιλοξενίας!

ΑΝΘ. Ἄλλὰ, Κυρία, . . . ἐγὼ νομίζω, ὅτι δύο καρδιαὶ ἀθῶως ἀγαπώμεναι . . .

Κ. ΜΟΡ. Λοιπὸν καὶ σὺ αὐτὰς τὰς ἰδέας ἔχεις; καὶ σὺ τοιαύτας γνώμας δίδεις; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ θρησκεία ἐμποδίζει τοῦτο; καὶ ἔπειτα ὁ ὄρκος, ὃν ὤμοσα εἰς τὴν κλίνην τοῦ συζύγου μου ἀποθνήσκοντος, ὅτι εἰς ἄλλοθησκον καὶ Γραικὸν νὰ μὴ δώτῃ τὴν Δωροθεαν;

ΑΝΘ. Ἄλλ ὅταν ἀγαπῶνται τοσοῦτον;

Κ. ΜΟΡ. Ἄλλ' ἡ θρησκεία δὲν ἀγαπᾷ ἀσύγγνωστον ἀγάπην.

ΑΝΘ. Ἄλλὰ, Κυρία, ἀφ' οὗ πρόσκομμα εἶναι ἡ θρησκεία διατί νὰ ἀποπέμψητε οὕτω σκληρῶς ἐκ τῆς οἰκίας σας τὸν Μενέλαον; Δύνασθε φρονίμως νὰ τὸν ὀμιλήσητε καὶ νὰ τὸν προτείνετε τα κωλύματα ταῦτα.

Κ. ΜΟΡ. Ἐστῶ ἄς ἔλθῃ διὰ τελευταίαν φοράν κάλλιον ἐγὼ νὰ τῷ ὀμιλήσω πρέπει νὰ τῷ διακοινώσω τὰ πάντα (ἀκούεται κτύπος), ἰδὲ ποῖος ἐρχεται! ἴσως εἶναι ὁ Φερδι. . .

ΑΝΘ. (βλέπουσα ἐκ τῆς θύρας) εἶναι αὐτός ὁ Μενέλαος.

Κ. ΜΟΡ. Ἄ! εἰς καλὴν ὥραν φθάνει (εἰσέρχεται ὁ Μενέλαος)
 ἄ! αὐτός! (νεύει πρὸς τὴν Ἀνθοῦσαν, ἣτις ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΜΕΝΕΛΑΟΣ καὶ Κ. ΜΟΡΑΝΟΥ.

ΜΕΝΕΛ. (εἰσέρχεται χαίρων καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Κ. Μοράνου νὰ τὴν ἀσπασθῆ· αὕτη δὲ ἀποποιεῖται) Πρὸσκυνῶ σας Κυρία.

Κ. ΜΟΡ. (Ξηρῶς) Χαῖρε, Κύριε.

ΜΕΝΕΛ. (Διστάζων) Πῶς ἔχετε, Κυρία! Δύω μῆνας ἀπουσιάζων, ἔρχομαι σήμερον . . .

Κ. ΜΟΡ. (Μὲ θυμὸν καὶ βλέμμα βλοσυρόν) Διὰ νὰ ἀκούσητε τὰς κραυγὰς τῆς δικαίας ἀγανακτήσεώς μου! Κύριε, γνωρίζω τὰ πάντα! Ἦλθατε τέλος πάντων διὰ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὅλα τὰ γνωρίζω, ὅτι ὅλα τὰ ἔμαθον ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν τόσο ἐπλανέσατε, Κύριε, εἶδε, μὲ πόλους λόγους. Οὕτω λοιπὸν ὑμεῖς, Κύριε, καταφρονεῖτε τὰ ἱερὰ χρέη τῆς φιλοξενίας; τοιοῦτο πρὸς καταχρᾶσθε τῆς ἐμπιστοσύνης μιᾶς ἀθλίας μητρὸς, ἣτις συμπαθοῦσά σε ὡς πάσχοντα καὶ ἄλλα παρ' ὅ, τι ἐφαίνεσθε φρονούσα, σὰς ὑπεδέχετο εἰς τὸν οἶκόν της διὰ νὰ ρίψητε τὴν κόρην της εἰς τὸν ἔρωτά σας;

ΜΕΝΕΛ. (ἰκετικῶς τὰς χεῖρας προτείνων) Κυρία, ὦ! πρὸς Θεοῦ! ἀκούσατέ μου! τεχνάσματα καὶ δόλους δὲν μετεχειρίσθην, πιστεύσατέ μου! αὐθορμητῶς καὶ ἀμοιβαίως ἀμφοτέροι ἠγαπήθημεν· ὁ ἔρωσ μας εἶναι ἔρωσ ἀρετῆς καὶ τιμιότητος! Κυρία (πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν της), εἰσθε μήτηρ φιλόστοργος, τρυφερὰ καὶ ἀγαθὴ! μὴ! μὴ πρὸς Θεοῦ ψηφίσητε τὴν δυστυχίαν τῆς κόρης σας! . . . ὦ, διὰ τὰ γόνατα τὰ ὁποῖα σὰς θλίβω! Κυρία, στενάζων καὶ κλαίων, στέρξατε εἰς τὴν αἴτησί μου! θελήσατε νὰ μὲ χαρίσητε τὸ ποθητὸν καὶ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ υἱοῦ! . . .

Κ. ΜΟΡ. (ὀπισθοχωροῦσα παράφορος) Υἱόν μου! . . . υἱόν μου νὰ σὰς κάμω, κύριε! νὰ δώσω τὴν Δωροθέαν μου εἰς ὑμᾶς! . . . Καὶ λησμονεῖτε, Κύριε Ἕλλην, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἀνήκει εἰς θρητσειαν ἄλλην; Λησμονεῖτε ὅτι ἡ θρησκεία μας ἀπαγορεύει τὸν μετὰ ἑτεροδόξου γάμον; Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἀγνοεῖτε, σεῖς ὁ φρόνιμος καὶ συνετὸς νέος, τὰς ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου τούτου γάμου χαλεπὰς καὶ μεγάλας οἰκιακὰς διχονοίας; . . . Ὅχι ἀναμφιβόλως. Πῶς λοιπὸν δὲν ἀπεμακρύνεσθε ἐκ τῆς οἰκίας μας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀναφυομένου πάθους σας, καὶ νὰ ἀπαλλάξητε καὶ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τὰ σημερινὰ δυστυχήματα; Καὶ ἐγὼ πάλιν . . . καὶ ἐγὼ ἡ ἀνόητος! πῶς εἰς τοσοῦτον ἀπετυφλώθην, ὥστε νὰ μὴ διακρίνω τὸν πλησιάζοντα αὐτὸν κίνδυνον; (πλέον ἐξαλλος) Ἄ! καταχρᾶσθε βαρβάρως, κύριε, τῆς μητρικῆς μου σχεδὸν ἀγάπης! Μοὶ ἐστερήσατε τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς μου! τῆς ἠρπάσατε τὰς δροσερὰς ἐκείνας ὄψεις τοῦ προσώπου της καὶ ὡς ἀρραβῶνα τῆς ἐδώκατε τὴν ὑχρότητα σας! . . .

ΜΕΝΕΛ. Πραῦνθητι, ὦ! πραῦνθητι, Κυρία, ἂν ἀγαπᾶτε τὴν θυγατέρα σας, ἀκούσατε. Ἐγὼ οὔτε ὡς πλάνος, οὔτε ὡς ἀπαταιῶν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀλλ' ὡς ξένος καὶ ἔρημος δυστυχῆς, ὅστις εὗρισκεν εἰς τὴν φιλίαν σας εὐχαρίστησιν γλυκυτάτην. Ἄλλὰ μοὶ ἦτο πεπρωμένον ν' ἀπαντήσω τὴν κόρην σας, τὴν ἀξιολάτρευτον Δωροθέαν, ἣτις διὰ τῶν φαρμάκων, νὰ εἶπω οὕτω, τῆς εὐφύας καὶ τῶν χαρίτων νὰ μοὶ ἀποδώσῃ οὐ μόνον τὴν υἱεῖαν, ἀλλὰ καὶ εὐδαιμονίαν νὰ μοὶ προξενήσῃ. ἠγαπήθημεν! . . . ὦ μὴ ὀργίζεσθε, Κυρία! ναι, ἠγαπήθημεν, καὶ μόλις χθὲς ἀπεκαλύψαμεν τὸν ἔρωτά μας ὅτε ἐπέστοσε ἡ ἐκ τῶν ταξειδίου μου. . . Χθὲς λοιπὸν μετ' ἡμῶν ἀποκάλυψιν τῆς ἀγάπης μας εὐθὺς προτείνω εἰς τὴν κόρην σας τὴν χεῖρα τοῦ νυμφίου, σήμερον δὲ προσπίπτω πρὸς ὑμᾶς τὴν μητέρα καὶ γονυπετῆς ἐξαιτούμαι τὴν πρὸς τὸν γάμον συναίνεσίν σας.

Κ. ΜΟΡ. Ἀναγνωρίζω ἤδη τὴν πλάνην τῆς θυγατρὸς μου! ὄχι, ποτὲ, ποτὲ ἐγὼ δὲν πλανῶμαι! ποτὲ ἐγὼ δὲ παρασύρομαι ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν μελιχίων σας λόγων! Σὰς λέγω ἀπαξ καὶ διὰ παντὸς ὅτι δὲν θέλω ποτὲ ἐγὼ ὑπογράψαι τὴν δυστυχίαν

τοῦ τέκνου μου, διότι ὁ μητρικός μου ὀφθαλμὸς βλέπει πολὺ μακρὸν! Φύγε μακρὰν ἐντεῦθεν! Νυμφευόμενος σήμερον ἑτερόθρησκον γυναῖκα διὰ τὰ κάλλη της αὔριον ἀπὸ ἐραστῆς γίνεσαι δεσπότης καὶ ἄκουσαν τὴν βιάζης ν' ἀρνηθῆ τὴν θρησκείαν τῶν γεννητόρων της!

ΜΕΝΕΑ. Μὴ θέτετε τὴν θρησκείαν, Κυρία, ὡς τείχος ἀνυπέρβλητον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς σας.

Κ. ΜΟΡ. (Μὲ θυμὸν) Καὶ πάλιν σὰς λέγω πρὸς ἀπάντησίν σας ὅτι ποτὲ ἡ κόρη μου δὲν θὰ γείνη σύζυγός σας, διὰ δύο αἰτίας, πρῶτον διότι μισῶ τοὺς ἀλλοθρήσκους, καὶ δεύτερον διότι ἐχθαίρω τοὺς Γραικοὺς! . . .

ΜΕΝΕΑ. (Μὲ τρόμον καὶ παραφορὰν) ὦ Θεέ, πόσον εἶναι ἀδυσώπητος!

Κ. ΜΟΡ. Μὴν ὀργίζησθε, Κύριε . . .

ΜΕΝΕΑ. Κυρία, δὲν ἤλθον ἐδῶ νὰ φιλονεικῶ μαζὺ σας περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἐθνικῶν πραγμάτων οὔτε λόγους νὰ εἶπω ἐκτὸς τοῦ προκειμένου! Ἔρχομαι ὡς μνηστὴρ θερμότητος νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας! Συγκατανεύσατε εἰς τὴν μετὰ τῆς Δωροθέας συνένωσίν μου διὰ νὰ ἀποδείξητε ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν Δωροθέαν σας!

Κ. ΜΟΡ. Τίποτε δὲν μετατρέπει τὴν ἀπόφασίν μου.

ΜΕΝΕΑ. Αὐτὴν τοῦλάχιστον λυπηθῆτε! ὦ! ἂν ἐκ γαστέρος μητρὸς ἐγεννήθητε, καὶ εἰς τοὺς κόλπους της ἀνετράφητε, λάβετε οἶκτον διὰ τὴν Δωροθέαν ἣτις ἀποθνήσκει ἀνευ ἐμοῦ!

Κ. ΜΟΡ. Ἀπληπισμένων ἐραστῶν λόγοι! Τὰ αὐτὰ καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅταν οἱ γονεῖς μου δὲν μ' ἐδίδον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἤθελα. Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανον! ἐξ ἐναντίας μάλιστα μετὰ τοῦ παρ' αὐτῶν ἐκλεθέντος νυμφίου μου διήγαγον ζωὴν εὐτυχεστάτην.

ΜΕΝΕΑ. Ἄν ἀληθῶς ἐκ τῶν σπλάγγων σας ἡ Δωροθέα ἐξῆλθε καὶ τῶν μαστῶν σας τὸ γάλα ἐθήλασε, συγκατανεύσατε εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας! κάμετε ἀντιένδρς δύο τέκνα καὶ μὴ θελήσετε νὰ ὀνομασθῆτε ἡ φονεύτρια τῆς θυγατρὸς σας!

Κ. ΜΟΡ. Ναί, διότι δὲν θέλω νὰ ὀνομασθῶ μάλιστα ἡ φονεύτρια τῆς θυγατρὸς μου, διότι δὲν θέλω νὰ γίνω ἡ ἀφορμὴ

τῶν βασάνων της διὰ τοῦτο δὲν δίδω αὐτὴν εἰς ἄνδρα ἀλλόθρησκον καὶ σχισματικόν!

ΜΕΝΕΑ. Οὐράνιε Θεέ! πόθεν ὁ μανιώδης οὗτος φανατισμὸς! πόθεν τὸ κατὰ τῶν ἀλλοθρήσκων βαθύ αὐτὸ μῖσος τῆς γυναικὸς ταύτης;

Κ. ΜΟΡ. Πόθεν, Κύριε! ἀκούσατε, καὶ μάθετε τὴν αἰτίαν ἀκούσατε καὶ δικαιολογήσατε τὸ μῖσός μου. (Μὲ ὕφος μειλίχιον), Κύριε Μενέλαε, ἂν ἐξῆ ὁ σύζυγός μου ἠθέλατε ἐλπίζει ἀπ' αὐτόν;

ΜΕΝΕΑ. Μάλιστα, Κυρία, διότι στοχάζομαι ὅτι δὲν ἠθέλην εἶσθαι τόσον σκληρὸς πρὸς τὴν μόνην του κόρην οὔτε τόσον μισαλλόθρησκος!

Κ. ΜΟΡ. Πόσον ἀπατάται, Κύριε Μενέλαε, πόσον ἀπατάσαι! αὐτὸς ὁ σύζυγός μου, αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς Δωροθέας εἶναι ὀπρωτός, ὅστις καίτοι νεκρὸς ἐμποδίζει σήμερον αὐτόν τὸν γάμον. Ἀκούσατε.

ΜΕΝΕΑ. (ὀπισθοχωρῶν ἐντρομος) Τί λέγετε, Κυρία!

Κ. ΜΟΡ. Ἀκούσατε καὶ μὴ μὲ διακόπτητε (τὸν δίδει κάθισμα καὶ κάθηνται πλησίον ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου).

» Κατὰ τὸ 1822 περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἀπεφάσισεν ὁ Κ. Μοράνης ὁ σύζυγός μου, νὰ μετοικήσῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ ἐμπορικά του συμφέροντα ἐγὼ ἂντέστην, ἕνεκα τῶν τότε πειρατῶν, οἵτινες προσέβαλλον ἀνεξαιρέτως τὰς Ἑυρωπαϊκὰς σημαίας ἢ ἀντίστασις μου ἀπέβη ματαία. Ἐπεβιάσθημεν λοιπὸν εἰς Σαρδηνικόν τι πλοῖον μετὰ τῶν δύο μας τέκνων, τοῦ ἐξαετοῦς Ἀλφόνσου μου. . . »

ΜΕΝΕΑ. Πῶς, Κυρία, εἶχατε καὶ ἄλλο τέκνον;

Κ. ΜΟΡΑΝ. Ναί, Κύριε. « Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν μετὰ τοῦ ἐξαετοῦς Ἀλφόνσου μου καὶ τῆς θηλαζούσης τότε Δωροθέας, ἐκ Σμύρνης, ὅπου ἐγὼ ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφην. Μόλις ὁμως παρηλλάξαμεν τὸ κατάντρον τῆς Ρόδου ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, αἴφνης μᾶς προσβάλλουσι πειραταί! . . . »

ΜΕΝΕΑ. (φρίττων) Θεέ μου!

Κ. ΜΟΡ. « Φαντασθῆτε τὸν τρόμον μου ὅταν εἶδον ἐπιπηδῶντας εἰς τὸ πλοῖόν μας εἴκοσι κακούργους μαύρους καὶ ἀγρίους ὡς τοὺς δαίμονας, οἵτινες ὤρμησαν καὶ ἔδεσαν εἰς τὸ

» κατάρτιον τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ναύτας. Ὁ ἀρχιπειρατής,
 » ὑψηλός, σκοτεινός, μὲ μεγάλους μύστακας, καὶ μὲ θαλασσίας δ-
 » φρῦς συλλαμβάνει τὸν Κ. Μοράνην, τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχη χρήμα-
 » τα· τὸν δίδει ὅ,τι εἶχε· οὗτος ἐζήτηε καὶ ἄλλα· ὁ σύζυγός
 » μου τὸν ἀπεκρίθη εὐτόλμως καὶ θαρβᾶλέως, μόνον ὀλίγα ἐμει-
 » ναν καὶ τὰ ἐφύλαξα διὰ ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ τέκνα μου, τὰ ὁποῖα
 » ἡ σύζυγός μου σφίγγει τρέμουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της!»

α Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ κακούργος, διὰ τὰ τέκνα σου λοιπὸν τὰ
 » ἔχεις; Ὁρμᾶ κατ' ἐμοῦ, ἀποσπᾶ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου τὸν Ἀλ-
 » φόνσον μου κλαίοντα γοερῶς καὶ σύρας ἐκ τῆς ζώνης τὴν μά-
 » χαιράν του. Αἴ! φωνάζει μὲ φωνὴν ταύρου, τὰ φέρεις ἢ θέλεις
 » ἰδεῖ κομμάτια τὸ τέκνον σου! καὶ εὐθύς ἀποκόπτει ὁ ἀνήμερος
 » πειρατής τὸ ὠτίον τοῦ μικροῦ μου Ἀλφόνσου!...»

ΜΕΝΕΛ. (ἐγειρόμενος ἐξ ἀγανακτήσεως) Ἄ! τοὺς κακούργους!

Κ. ΜΟΡ. α Καθήσατε, Κύριε, καὶ ἀκούσατε. Εἰς τὸ
 » στῆθός μου τότε ἐσφιγξα τὴν Δωροθέαν μου γοερῶς κλαίου-
 » σαν καὶ ἔπεσα λειποθυμημένη. Ἀνέλαβα ὀλίγον καὶ εἶδον τὸν
 » σύζυγόν μου τραυματισμένον εἰς τοὺς ὤμους του, ὁπότε κλί-
 » νας τὴν κεφαλὴν του ἔκαμε τὸν σταυρόν του. Ἰδόντες τοῦτο
 » οἱ ἄνομοι, ὦ! φρίκη! ὅλοι ὡς ἐξ ἐὸς στόματος ἀνέκραξαν·
 » Μωρέ! τὸ σκυλί εἶναι φράγγος! τότε τὸν ἤρπασαν, τὸν ἔδε-
 » σαν ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ τὸν ἐβούτησαν εἰς τὴν θάλασσαν,
 » λέγοντες· ἀπρέπει νὰ τὸν βαπτίσωμεν, διότι αὐτοὶ οἱ σκυλό-
 » φραγγοὶ μόνον τὴν κεφαλὴν τοὺς ῥαντίζουν· ὦ! τοῦτο ποτὲ
 » δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸν νοῦν μου! τί ἄλλο δὲ ἔκαμαν οἱ
 » ἀλιτήριοι ἀγνοῶ πλέον· διότι ὅταν εἶδον τὸν σύζυγόν μου
 » ἀφαρπαζόμενον καὶ ῥιφθέντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἔπεσα εἰς
 » φρικτὴν λειποθυμίαν. Ὅταν δὲ ἀνέλαβον ἡμῖν μόνον μετὰ
 » τῆς Δωροθέας ἐντὸς πολεμικοῦ Αὐστριακοῦ πλοίου εὐγενῶς
 » περιθαλπομένη καὶ ἐπιμελουμένη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῶν
 » περιστώτων. Ἐμαθον τότε, ὅτι τὸ πολεμικὸν τοῦτο πλοῖον
 » παρατηρήσαν ἀπὸ μακρὰν τὸν κίνδυνόν μας, ἐστράφη πρὸς
 » ὑπὸ οὐρίου ὠθούμενον ἀνέμου, καὶ ἐτρέψεν εἰς φυγὴν μετὰ δεύ-
 » τερον κανονοολισμὸν τὸ πειρατικὸν πλοῖον. Ἐδόξασα τὸν

» Θεόν! ἐξετάζω διὰ τὸν σύζυγόν μου, μὲ ἀπήντησαν ὅτι ἐκεῖ
 » πλησίον κοιμάται. Δοιπὸν ζῆ, ἀνέκραξα, δὲν τὸν ἐπνίξαν! Καὶ
 » εὐχαρίστησα τὸν Θεόν! Ἐρωτῶ διὰ τὸν Ἀλφόνσον μου, ἐρευ-
 » νῶ, οὐδὲν ἔμαθον! Ἄχ! οἱ πειραταὶ μοῦ ἤρπασαν τὸν Ἀλφόν-
 » στον μου! (κλαίει) Ἐχασα, ἔχασα ἀνεπιστρεπτὲ τὸ τέκνον
 » μου! Ὡ δίκαιε Οὐρανέ!

ΜΕΝΕΛ. Παύσατε, Κυρία, μὴ κλαίητε (καθ' ἑαυτὸν) ὦ! πό-
 » σα δεινὰ εἰς μίαν ἡμέραν!

Κ. ΜΟΡ. Νὰ μὴ κλαίω! Ν' ἀπολέσω τὸ πᾶν, τὸν σύζυ-
 » γόν μου, τὸ μόνον ἄρρεν τέκνον μου, καὶ νὰ μὴ κλαίω! Καὶ τίς
 » δύναται νὰ καταπέσῃ τὴν πικραμένην καρδίαν μου ὅτι ὁ υἱός
 » μου δὲν ἐδιδάχθη τὴν στυγεράν ἐπιστήμην των; Τίς οἶδεν ἂν
 » παιδιόθεν ἀνατραφεῖς εἰς τὰ φρικτὰ παραδείγματα δὲν ἔγεινε
 » καὶ αὐτὸς ἀνδρωθεὶς ὁμοίος των καὶ τὰ αἰμοδαρῆ ἔχνητων δὲν
 » ἀκολουθεῖ σήμερον;... Ἄχ! (Δίδεται εἰς σκέψεις).

ΜΕΝΕΛ. Πρὸς Θεοῦ, Κυρία, παύσατε τοὺς φόβους σας! ὁ υἱός
 » σας ἂν δὲν ἀπέθανε τότε, ζῆ βεβαίως σήμερον εἰς κανὲν μέρος
 » τῆς Ἑλλάδος ἡσύχως καὶ τιμίως...

Κ. ΜΟΡ. Ἔστω ὅτι ζῆ τιμίως, τί μὲ τοῦτο, ἀφ' οὗ δὲν
 » πιστεύει πλέον εἰς τὴν θρησκείαν τῶν γεννητόρων του; Ἀλλὰ
 » φεῦ! λογισμοὶ ἄλλοι φοικωδέστεροι περιπολοῦσι τὸ πνευμά μου
 » καθ' ἐκάστην! Γνωρίζετε, Κύριε, ὅτι φοβερὰ πειρατεία ἐμφωλεύει
 » εἰς τὰς θάλασσας αὐτὰς πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων. Γνωρίζετε
 » ὅτι πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα εἶμαι εἰς τὴν νῆσον τῆς Ρό-
 » δου, οὔτε ἡμέραν ἐγὼ ἐνθυμούμαι νὰ διήλθα χωρὶς ν' ἀκούσω νέαν
 » τινὰ πειρατείαν ἐδῶ τριγύρωμας πραττομένην.

ΜΕΝ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ πειρατεία κατερμημόνει τὰ ἦτυχα
 » ταῦτα μέρη· κ' ἐγὼ αὐτὸς προσεβλήθην προχθὲς ὑπὸ τῆς συμμο-
 » ρίας τοῦ περιβοήτου Τρομάρα, μεθ' οὗ καὶ συνεπλάκην, πλησίον
 » τῆς Κῶ, καὶ ἴσως ἴσως θὰ συνελαμβανόμην ἢ ἐφονεύόμην, ἂν δὲν
 » μὲ ἐνίσχυνεν ὁ ἔρωσ καὶ δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν μας πολεμικὸν τι
 » Ὀθωμανικὸν πλοῖον. Τοεῖς δυστυχεῖς τῶν αὐτῶν μας ἐφονεύθη-
 » σαν ὑπὸ τῶν κακούργων τούτων, καὶ ὁ πλοίαρχος των ἐπληγώθη
 » εἰς τὴν χεῖρα ὑπ' ἐμοῦ.

Κ. ΜΟΡ. Θεέ μου, κεραύνωσον τοὺς ληστὰς καὶ ἄρπαγας τούτους!

MEN. Σήμερον ἔμαθον πάλιν ὅτι οἱ αὐτοὶ κακοῦργοι ἐβύθισαν πρὸ ἡμερῶν πλησίον τῆς νήσου Σύμης μίαν γολέταν ἐρχομένην ἐν Σμύρνης.

Κ. ΜΟΡ. Θεέ μου. Ἴδού λοιπὸν τίς μοι ἐγγυᾶται ὅτι ὁ υἱός μου ἂν ζῆ δὲν εἶναι εἷς τῶν πειρατῶν τούτων;

MEN. Μὴ τοικύτας ιδέας τρέφητε, Κυρία! οἱ κακοῦργοι δὲν ἤρπασαν τὸ τέκνον σας πρὸς διδασκαλίαν... ὄχι!... ὄχι!...

Κ. ΜΟΡ. Ἴδού λοιπὸν ἡ πρώτη αἰτία· ἀκούσατε δὲ καὶ τὴν δευτέραν! Ἀκούσατε τώρα καὶ τὸν ὄρκον μου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἤλθομεν εἰς Ῥόδον καὶ ὁ Κ. Μοράνης, ἐκ τῶν πληγῶν καὶ τοῦ τρόμου τοῦ ἡσθιέντησεν ἀσθένειαν βαρεῖαν· οἱ ἰατροὶ ἅπαντες τῆς Ῥόδου τὸν ἀπεφάσισαν· ὁ σύζυγός μου ἐνόησας τὸ τέλος τοῦ θανάτου τοῦ με παρεκάλεσε νὰ τῷ φέρω τὴν κόρην του ἵνα τῇ δώσῃ τὸν ἔσχατον ἀσπασμὸν καὶ τὴν εὐλογίαν του. Ἐξεπλήρωσεν ἅπαντα τὰ καθήκοντά του. Ἔστρεψε τότε τὸ τελευταῖον βλέμμα πρὸς με καὶ μοὶ εἶπε· « Φιλτάτη μου Κωνσταντία! Ὁρκίσθητι κατὰ τὴν τελευταίαν μου ταύτην ὥραν, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις νυμφεύσει τὴν Δωροθέαν μας, ἂν ζήσῃ, με ἄνθρωπον ἔχοντα τὴν θρησκείαν τῶν φονέων τοῦ τέκνου μας καὶ τοῦ νυμφίου σου! » Ἔστρεψα τότε εἰς τὸ εἰκονοστάσιον καὶ ὠρκίσθην εἰς τοὺς ἱεροὺς μάρτυρας ὅτι « Ποτὲ εἰς Ἑλληνα νὰ μὴ δώσω τὴν κόρην μου καὶ βασίλισσαν ἂν τὴν κάμῃ!... » Ἴδού τὰ αἶτια. Ἄν πρὸ ὀλίγου με ἰκετεύετε, σᾶς ἰκετεύω νῦν ἐγώ. Ἀναχωρήσατε! Ἀναχωρήσατε! Ἐπιστρέψατε εἰς Ἀθήνας. Ἑλληνίδες ἐκεῖ περικαλλεῖς, ὠραιόταται καὶ πλουσιώτεραι τῆς θυγατρὸς μου σᾶς προσμένουσι... Γίνετε νυμφίος μιᾶς αὐτῶν, καὶ λησμονήσατε τὴν δυστυχῆ Δωροθέαν μου!

MEN. (ἐγειρόμενος ἡρμητικῶς). Τί λέγετε! Ν' ἀναχωρήσω λέγετε! ν' ἀναχωρήσω! ν' ἀφήσω τὴν Δωροθέαν! Ἔστω· τὸ ἀπεφάσισαι... Ναι, τὸ γνωρίζω, καὶ περιττὸν πλέον νὰ μοὶ τὸ συμβουλεύητε! θ' ἀναχωρήσω. Καὶ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδείου μου μόνον θὰ λησμονήσω καὶ τὸ πάθος μου καὶ τὴν κόρην σας καὶ τὴν ἀκλόνητον ταύτην ἀσπλαγχνίαν σας. Ἀλλὰ πρὶν σᾶς ἀπαλ-

λάξω τῆς βεβήλου μου παρουσίας, κάμετέ μοι τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν ταύτην χάριν! θελήσατε νὰ ἴδω τὴν Δωροθέαν διὰ μίαν φοράν καὶ διὰ παντός ν' ἀναχωρήσω!

Κ. ΜΟΡ. Εἶναι ἀδύνατον!

MEN. Μὴ γίνεσθε καὶ δικαστοῦ σκληροτέρα, Κυρία! Ἐνα μόνον λόγον θὰ τῆς εἶπω τὸ, χαῖρε, καὶ ἐν μόνον βλέμμα δι' ἀσπασμόν! Σᾶς ὀρκίζομαι.

Κ. ΜΟΡ. (Μὲ θυμὸν καὶ περιφρονηματικῶς). Δὲν ἀκούω λόγους ἐραστοῦ! Εἶναι ἀδύνατον πλέον! Δωροθέαν δὲν βλέπεis! ἡ Δωροθέα ἀνεχώρησεν...

MEN. Ἀνεχώρησεν (παράφορος) ἀνεχώρησε! διὰ ποῦ; εἰς τῆς θείας τῆς δηλαδή; τρέχω νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω (ὄρμῶν πρὸς τὴν θύραν ἕνα ἐξέλθῃ).

Κ. ΜΟΡ. (Μὲ ὄμμα ἀτάραχον) Ποῦ τρέχετε; (ἐγείρεται καὶ μειδιᾷ). Σᾶς εἶπον ὅτι Δωροθέαν πλέον δὲν βλέπετε! Σήμερον τὸ πρωτὶ τὴν ἐπεβίβασα εἰς τὸ Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιον καὶ τὴν ἔστειλα πρὸς ἕνα συγγενῆ... βλέπετε, ἐκεῖνη ἔκαμε τὴν ἀρχὴν κάμετε καὶ σεῖς τὸ τέλος... ὅθεν ἀναχώρητον τάχιον ἐντεύθεν· ἡ Δωροθέα εἶναι ἤδη μεμνηστευμένη. Ἐγίαινε! (ἀναχωρεῖ δεξιόθεν).

MEN. Μεμνηστευμένη! Θεέ μου!... Μῆτερ ἀπὸ τὴν ἀντιχριστιανικωτάτην θεοβλάβειαν ἐσκοτισμένη! Μῆτερ καὶ τοῦ σιδήρου αὐτοῦ ἀκαμπτοτέρα! τρέμε! ὦ! τρέμε! τὴν πλησιάζουσαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ ἂν ἐμπαίζεις! Ἄν δὲν ἐκάμφθῃς, θὰ καμφθῆς, ἂν δὲν ἐθρήνησες θὰ θρηνήσῃς, καὶ θὰ κτυπήσῃς τὴν κεφαλὴν σου ἀπὸ μετάνοιαν παράκαιρον· ὦ βάρβαρε Μῆτερ! Ἄχ! Δωροθέα! Δωροθέα, ποῦ μένεις. (Βισέρεχεται ἡ Ἀνθοῦσα, ἥτις μένει ἀπαρατήρητος ὑπὸ τοῦ Μενελάου). Διὰ τί λοιπὸν νὰ μοὶ ἀποδώσῃς τὴν ὑγίαν μου; Δωροθέα, φάρμακον τῆς ἀσθενείας μου, διατί νὰ με ἀφήσῃς νὰ ζήσω; Μὴν ἀπελπίζῃσαι, Δωροθέα, θὰ σὲ ἐπανεύρω, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σελήνην ἂν ἐστάλῃς· εἶσαι εὐεργέτριά μου, εἶμαι Ἑλλην καὶ ἐραστής σου! Δωροθέα! Δωροθέα! Εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν θάλαμον χθὲς ὠρκίσθημεν σύνδεσμον ἀγάπην, καὶ ἀφωσίωσιν! Ναι, ὦ Δωροθέα! ἀμέσως θὰ τρέξω εἰς ἀναζήτησίν σου! (λίαν παράφορος) θεέ μου! ἂν ἦναι ἀγάπη εἰλικρινῆς καὶ ἀθῶα

βοήθησάν μοι ἵνα τὴν εὖρω, ἵνα τὴν σώσω. (Ἀναχωρεῖ ὡς μανιώδης. — Εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον ἡ Ἀνθοῦσα).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΑΝΘΟΥΣΑ (μόνη).

Ὅποια πράγματα συμβαίνουν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον! Ἡ Κυρία τρέμει ἐκ τοῦ πείσματός της· ὁ Μενέλαος μαίνεται ἐκ τῆς ἀπελπισίας του· ἡ Δωροθέα τήκεται ἐκ τῆς σκληρότητος τῆς μητρὸς της. Δυστυχία μεγάλη ἐπαπειλεῖ τὸν οἶκον τοῦτον· πολὺ φοβοῦμαι· ἡ μήτηρ ἀδύνατον νὰ ἐνδώσῃ· ὁ Μενέλαος ἀδύνατον νὰ ὑποχωρήσῃ· ἡ Δωροθέα ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἀνευ τοῦ Μενελάου· ὥστε... ἃ ἔρχεται πάλιν ἡ Κυρία.

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ἡ ἄνω καὶ ἡ Κ. ΜΟΡΑΝΟΥ.

Κ. ΜΟΡ. Ἐφυγεν ὁ πλάνος, Ἀνθοῦσα; Ὁ ἄθλιος ἐνόμισε κ' ἐμέ ν' ἀπατήσῃ διὰ τῶν ἰκεσιῶν καὶ δακρύων του, καὶ τέλος διὰ τῶν ἀπειλῶν του! Ἄ, ὄχι Κύριέ μου, ὄχι! τὴν θυγατέρα μου σύζυγόν σου ἐγὼ δὲν σοὶ δίδω!

ΑΝΘ. Τί νὰ σοῦ εἶπω, Κυρία, εἴθε μήτηρ καὶ δύνασθε νὰ πράξητε ὡς ἀγαπᾶτε· ἐγὼ ὅμως πολὺ φοβοῦμαι διὰ τὴν δυστυχὴ Δωροθέαν ἧτις...

Κ. ΜΟΡ. Τὸν ἀγαπᾶ; καλῶς· θὰ τὸν λησμονήσῃ, καὶ ἔπειτα θὰ με μακαρίζῃ.

ΑΝΘ. Δὲν τὸ πιστεύω.

Κ. ΜΟΡ. Θὰ τὸν λησμονήσῃ· ὁ πρῶτος ἔρωσ εἶναι πάντοτε

γός καὶ τοσοῦτον ἰσχυρὸς ὥστε μᾶς βιάζει νὰ πράξωμεν χάριν αὐτοῦ τὰ πάντα· ἀλλ' ὅταν ἀπομακρυνθῇ ἐπιτηδείως καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔλθῃ ἡ κρίσις, τότε ὄχι μόνον δὲν τὸν φοβοῦμεθα πλέον, ἀλλὰ καὶ τὸν περιφρονοῦμεν.

ΑΝΘ. Δὲν παραδέχομαι τὴν γνώμην σας.

Κ. ΜΟΡ. Καὶ λέγετε;

ΑΝΘ. Ὅτι ἡ Δωροθέα θὰ πάθῃ.

Κ. ΜΟΡ. Ἔστω ἅς ἀποθάνῃ! ἀλλόθρησκον σύζυγόν ὅμως δὲν θὰ λάβῃ! (ἀκούεται ἔξωθεν βηματισμὸς, φαίνεται ὁ Φερδινάνδος).

Ἀνθοῦσα. Ἀλλὰ Κυρία...

Κ. ΜΟΡ. Σιωπῆ, ὁ Κύριος Φερδινάνδος.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Δι' ἄνω καὶ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ.

ΦΕΡΑΙΝ. Σὰς προσκυνῶ, Κυρία.

Κ. ΜΟΡ. Σὰς εὐχομαι, υἱέ μου.

ΦΕΡΑΙΝ. Ἀνήσυχον σὰς εὐρίσκω, Κυρία μου! μήπως πάσχει ἡ Κυρία Δωροθέα;

Κ. ΜΟΡ. Ναι, πάσχει ὀλίγον, καὶ ἐνεκα τούτου τῆ διαταγῆ τῶν ἰατρῶν τὴν ἔστειλα εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ τινὰς ἡμέρας. Ἄν ἐπιθυμῆτε, δυνάμεθα νὰ...

ΦΕΡΑΙΝ. Ὦ, τοῦτο ἤθελα νὰ σοῦ παρακαλέσω καὶ δὲν ἐτόλμων.

ΑΝΘ. (ἰδίᾳ) Πόσον εἶναι ὑποκριτής!

ΦΕΡΑΙΝ. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω· θέλω νὰ τῇ προσφέρω σὲν τῇ καρδίᾳ μου καὶ τοῦτο τὸ δῶρον ὡς ἀρραβῶνα. (Προσφέρει θήκην τινὰ πλουσίαν.)

Κ. ΜΟΡ. (Ἐξάγουσα ἐκ τῆς θήκης πολυτιμώτατον ἀδαμαντοκόλλητον περιδέριον.) Ὅποιον πολυτιμώτατον δῶρον! (ἀνα-

SISMANOGLIO

γινώσκει ἐπ' αὐτοῦ.) «Φερδινάνδος τῆ Δωροθέα» (θεωροῦσα μετὰ θαυμασμοῦ τὸ περιδέραϊον) «Δ, Κύριε Φερδινάνδε, διὰ τί;

ΦΕΡ. Τίποτε, Κυρία μου, τὰ πλοῦτη μου πάντα καὶ ἡ καρδιά μου ἀνήκουσι τῆ Δωροθέα· τὸ σέβας δὲ καὶ ἡ ὑποταγή μου τῆ μητρί αὐτῆς.

ΑΝΘ. (ἰδίᾳ) Καὶ ἀπὸ πολιτικὴν ξερκολεισμένος εἶναι.

Κ. ΜΟΡ (Περιπτυσσομένη τὸν Φερδινάνδον) Υἱέ μου!

ΦΕΡ. ὦ! ὀνόμασόν με υἱόν σας! τὸ ὄνομα τοῦτο μὲ καθίστα εὐτυχῆ. Δὲν ἔχω μητέρα, ἀπὸ πολλῶν ἤδη χρόνων δὲν ἤκουσα τοῦτο.

Κ. ΜΟΡ. Δὲν ἔχεις μητέρα; . . . ἀπέθανεν; ἰδοὺ ἐγὼ μήτηρ σου.

ΦΕΡΑ. Εὐχαριστῶ· καὶ ἐγὼ εὐπειθῆς υἱός σας.

Κ. ΜΟΡ. Ἄφ' ἧς στιγμῆς σὲ εἶδον ἐν τῆ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ μου, σὲ ἠγάπησα ὡς υἱόν μου· καὶ πρὶν ἔτι συστηθῆς παρ' αὐτοῦ ἡ καρδιά μου ὅλη ἦτο ὑπὲρ σου. Ἄλλ' ἀκουσον, υἱέ μου, ἀνάγκη νὰ σοὶ ἐξηγηθῶ ἤδη, ἵνα μὴ νομίσης κατόπιν ὅτι ἠθέλησα νὰ σὲ ἀπατήσω. Ἡ Δωροθέα ἀγαπᾷ ἄλλον.

ΦΕΡΑ. (ἀγρίως) Ἄλλον! καὶ τίς οὗτος;

ΑΝΘ. (ἰδίᾳ) Ὅποσον εἶναι φοβερός!

ΦΕΡ. (ἀλλάσων τόνον) Ποῖος εἶναι;

Κ. ΜΟΡ. Εἶς ἀξιωματικὸς Ἕλληνας, τὸν ὁποῖον ἀπέπεμψα σήμερον ἐντεῦθεν.

ΦΕΡΑ. Ἔστω. Θὰ προσπαθῆσω ὀλαὶς δυνάμεσιν, ὥστε ἡ Δωροθέα νὰ τὸν λησμονήσῃ.

Κ. ΜΟΡ. Πιστεύω, υἱέ μου.

ΑΝΘ. (ἰδίᾳ) Ἐγὼ ὁμοίως δὲν τὸ πιστεύω.

ΦΕΡΑ. Ἄγωμεν, μῆτερ, ἄγωμεν. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ ἡ Δωροθέα ὅτι, ἂν ἄλλος τὴν ἀγαπᾷ, ἐγὼ τὴν λατρεύω.

Κ. ΜΟΡ, Ἄγωμεν (ἀπέρχονται).

Τέλος τῆς Β' πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἐξοχή· πρὸς τὰ δεξιὰ πύργος μεταξὺ δένδρων· πρὸς τὸ βάθος δάσος ἀριστερὰ θάλασσα· ἔμπροσθεν τοῦ πύργου πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης δένδρον καὶ κάτωθεν τούτου πέτρα ἐφ' ἧς κάθηται ἡ Δωροθέα, ἣτις, ἐγειρομένη μετ' ὀλίγον καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν βαδίζουσα, ἄδει· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄγματος τῆς ὁ Μενέλαος χωρικὰ ἐνδεδυμένος ἔρχεται, κρύπτεται εἰς τὸ δάσος. Εἶναι σελήνη.

ΔΩΡΟΘΕΑ. (ἄδει)

Κῦμα λευκόν, μὴν εἶδες εἰς ταῦτα τὰ πελάγη

Κανένα ταξειδιώτην ὠραῖον καὶ ξανθόν;

ὦ! ἂν τὸν εἶδες, κῦμα, εἰπέ με ποῦ ὑπάγει!

Βίπέ με τὴν Ἐλπίδα ἂν ἔχῃ βοηθόν.

Ἐγὼ δὲν ἀπελπίσθην, ἐὰν καὶ ἡ θρησκεία

Νὰ μᾶς διαχωρίσῃ πασχίζει μισητῶς.

Ναί! δὲν θὰ ἐπιτύχῃ αὐτῆς καμία βία,

Αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη θρησκεία μου αὐτός.

Ἐγὼ, εἰπέ τον, κῦμα, πῶς πάντα τὸν προσμένω,

Πῶς καθημέραν πάντα ἐγὼ σὲ ἐρωτῶ!

Καὶ ὅτι εἰς τὸν πύργον περίλυπος ἐμβαίνω,

ἀπόκρισιν ὁπότεν σκληρὸν δὲν ἀπαντῶ.

Εἶπέ τον, λευκὸν κῦμα, νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον,
ὀπίσω του στενάζω, ἐμπρός του μὲ ζῆτεϊ·
Εἶπέ τον νὰ ταχύνη, νὰ ἔλθῃ τελευταῖον,
Καὶ ἡ ζῶή μακράν του μὲ εἶναι βαρετή!

"Ἄν μὲ τὰ δάκρυά του σὲ ἔβρεξεν, ὦ κῦμα,
εἶπέ το νὰ σὲ βρέξω μὲ δάκρυα κ' ἐγώ!

"Ἄν σ'ἔκαμε δὲ πάλιν, κῦμα, ὑγρὸν του μῆμα
εἶπέ μὲ το ἀμέσως νὰ πέσω νὰ πνιγῶ.

(Ἀκούεται κρότος φύλλων πρὸς τὸ δάσος, ἡ Δωροθέα τρομάζει ὀλίγον ἴσταται καὶ πάλιν ἐξακολουθεῖ).

Κῦμα λευκὸν, τί πράγμα εἰς τοὺς ἀφρούς σου φέρεις;

Μὴν εἶσ' ἐπιστολή του ἢ θεία του εἰκῶν...

Πῶς ἓνα τώρα μῆνα σκληρὸ μὲ τὴν ὑστέρεις!

"Ἄς ἴδω;... "Ὀχι, εἶναι χαλίκιον λευκὸν....

(Ἀκούεται ἐκ δευτέρου κρότος φύλλων, ὁ Μενέλαος κρύπτεται, ἡ Δωροθέα ἴσταται τεταραγμένη).

"Ἄλλὰ τίς τοιαύτην ὥραν τσράττει τὸ ἄσμά μου; Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα κρότον βημάτων ἐκ τοῦ δάσους! Θεέ μου! Μοὶ φαίνεται ὡς νὰ κινῆται τι! διακρίνεται ἀνθρωπὸς τις· προβαίνει ἔρχεται, τί ζῆτεϊ τοιαύτην ὥραν εἰς τὸ ἔρημον τοῦτο μέρος! (φαίνεται ὁ Μενέλαος εἰς τὴν σκηνήν, ἡ Δωροθέα ἀφίνει κραυγὴν.) "Ἄ! Θεέ μου, ὁ Μενέλαος! (πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του.)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΕΝΕΛΑΟΣ καὶ ΔΩΡΟΘΕΑ.

MEN. Δωροθέα! προσφιλὴς Δωροθέα.

ΔΩΡ. Μενέλαε!

MEN. Δωροθέα! Σὲ ἐπανευρίσκω τελευταῖον καὶ δύναμαι νὰ σὲ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου; "Ἄ! σὲ βλέπω πάλιν! Τόσφ λοιπὸν βεβαία ἦσο περὶ τῆς ἐπιστροφῆς μου, ὥστε μ' ἐπρότμενες, Δωροθέαμου;

ΔΩΡ. Μενέλαε! Εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς μου! νυχθήμερὸν παρεκάλουν τὸν Θεὸν τῆς ἀνεξιθρησκείας ὑπὲρ σοῦ καὶ φωνὴ ὡς ἐκ τοῦτου ἐνδόμυχος μ'ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς ὑγιεῖς καὶ μὲ παρηγόρει! ... Μένουσα μακράν καὶ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον κατοικοῦσα δισκέδαζον τὴν λύπην μου ἄδουσα· δὲν ἤκουσες τὸ ἄτιμά μου;

MEN. "Ἄν τὸ ἤκουσα!.. ἂν τὸ ἤκουσα! ἀλλ' αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ ἔναρμόνιος ὁδηγός μου, ὁ ἀστὴρ μου ὁ λαμπρότατος, ὁ ἀποκαλύψας σε!

ΔΩΡ. Μενέλαε! μὲ ἀνεζήτεις λοιπὸν; ἀπὸ τὴν Ῥόδον δὲν ἀνεχώρησες;

MEN. Ναί! ἀνεχώρησα! ἀνεχώρησα διὰ νὰ σὲ εὔρω, ἀνεχώρησα ζητῶν τὰ ποθεινά σου ἔχνη, ἠπατημένος ἐκ τῆς μητρὸς σου καὶ νομιζῶν σε τῶ ὄντι ἀποῦσαν...

ΔΩΡ. Τὰ πάντα γνωρίζω ἐξ αὐτῆς ταύτης.

MEN. Περιέτρεχον ἓνα ὀλόκληρον μῆνα ὅλα τὰ μέρη ὅπου ἐγγίζουσι τὰ Αὐστριακὰ ἀτμόπλοια ζητῶν σε! Μὴ ἀκούσας περὶ σοῦ εἰς κανὲν μέρος, ἐπέστρεφον ἐνταῦθα ἀπῆλπισμένος ἵνα ἀποθάνω τοῦλάχιστον εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὅπου σὲ ἐγνώρισα καὶ ὅπου ἀπῆλαυσα εὐδαιμονίαν. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐλθὼν ἐνταῦθα διέτρεχον ὡς μανιώδης τὰς κόμας καὶ τὰ ἀγροκῆπια τῆς Ῥόδου, ὅτε χθὲς περὶ λύχνων ἀφᾶς ἔμαθον παρὰ τινος χωρικοῦ γέροντος, μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις, ὅτι ἐντὸς τῆς κοιλάδος ταύτης ὑπάρχει εἰς πύργος χήρας τινὸς δυτικῆς γυναικὸς, ἀκατοίκητος ἄλλοτε καὶ κατωκημένος σήμερον. Ἀμέσως ἐνεδύθην τὰ χωρικά ταῦτα ἐνδύματα ἵνα ἀπατήσω τὰ περίπολα βλέμματα τῆς μητρὸς σου. Δὲν παρῆλθε πολλὴ ὥρα ἀπ' οὗ ἔφθασα ἐνταῦθα, καὶ ἰδοὺ ἀκούω τὴν φωνήν σου! ... καὶ τὸ ἄσμά σου ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἔψαλλες!

ΔΩΡ. (Δακρύουσα καὶ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της) Μενέλαε, σὲ καθικετεύω μὴ φύγῃς πλέον! ἡ ψυχὴ μου θὰ φύγῃ...

MEN. Ἐγὼ νὰ σ' ἀφήσω! Καὶ τίς τ' ἔρα θὰ μὲ ἀπατήσῃ ὡς πρότερον! Τίς θὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ πλησίον σου; Ἄλλ' ἤδη ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως! Σὲ βλέπω ὡχρὰν καὶ τρέμουσαν!

ΔΩΡ. Ἀναπαύσεως! Ἀνάπαυσις εἶναι νὰ σὲ βλέπω! τρέμω δὲ ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἄλλὰ, Μενέλαε! Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ μήτηρ μου μὲ νυμφεύει μὲ ἄλλον;

MEN. (ἀνατιναχθεὶς) Σὲ νυμφεύει μὲ ἄλλον! Ὑψιστε θεέ! λοιπὸν, ἀλήθειαν ἔλεγεν, εἰποῦσά μοι ὅτι σ' ἐμνήστευσε!

ΔΩΡ. Ναί, καθ' ἣν ὥραν ἀνεχώρησας ἐκ τῆς οἰκίας μας καὶ ὡς ἐμείναμεν σύμφωνοι, ἐπρόκειτο ν' ἀναφέρω εἰς τὴν μητέρα μου τὸν ἔρωτά μας, ἦλθε καὶ αὕτη νὰ μοι διακοινώσῃ τὰ περὶ γάμων σχέδια αὐτῆς τε καὶ τῶν συγγενῶν μας, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μας καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀγαπητός των. Θεέ μου, ὁποῖα κόλασις! Εἰς τὴν θέαν του ἐλείποθύμησα!...

MEN. Θεέ μου!

ΔΩΡ. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ μήτηρ μου, μ' ἔστειλεν ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἦλθε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὅστις καὶ μοι προσέφερεν ὡς ἀρραβῶνα βαρυτιμότατον περιδέραιον.

MEN. ὦ, τὸν ἄθλιον! Καὶ τὸ ἐδέχθης;

ΔΩΡ. Ἄπαγε!

MEN. Κ' ἐκεῖνος;

ΔΩΡ. Ἄντι νὰ ὀργισθῇ «Δωροθέα, μοὶ εἶπε, γνωρίζω διὰ τί ἀπορρίπτεις τὸ δῶρόν μου τοῦτο» Ἄφ' οὗ τὸ γνωρίζεις, τῷ εἶπον, μ' ὄλας τὰς ἀπειλάς τῆς μητρός μου, μὴ μάτην μοὶ προσφέρῃς δῶρα. «Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω τοσοῦτον, εἶπε καὶ πάλιν, ὥστε ἀγογγίστως δέχομαι τὰς προσβολὰς σου ταύτας.»

MEN. ὦ, τὸν οὐτιδανόν!

ΔΩΡ. Ἐκτότε μ' ἐπισκέπτεται συχνὰ μετὰ τῆς μητρός μου κ' ἐκ τῶν ἐπισκέψεων τούτων δεινῶς ὑποφέρω! Χθὲς ἦλθεν ἡ μήτηρ μου μόνη, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ γάμος μου διεκηρύχθη ἐπ' ἐκκλησίας τρεῖς καὶ ἀπεφασίσθη διὰ τὴν αὔριον.

MEN. (Ἐξάλλος) ὦ Θεέ μου! αὔριον... ἴσως, ἴσως ὑπέικουσα εἰς τὴν βίαν..

ΔΩΡ. Ὅχι, Μενέλαε, Ὅχι! τὴν θανάσιμον ταύτην ιδέαν, οὐδὲ κὰν νὰ ὑποπτευθῆς πρέπει· ὄλαι αἱ βάσανοι, ὄλα τὰ

μαρτύρια τοῦ κόσμου δὲν δύνανται νὰ μ' ἀναγκάσουν ν' ἀρνηθῶ σὲ τὸν λάτρη τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς μου!

MEN. Καὶ ὅμως θὰ σὲ νυμφεύσουν καὶ ἄκουσαν! Κ' ἐγὼ... ὦ, φρίκη! ὦ, τῆς καρδίας μου μανία καὶ λύσσα! Ἄ! πρέπει νὰ γράψω πρὸς τοὺς συγγενεῖς σου εἰς Σμύρνην, νὰ παρακαλέσω τοὺς ἐνταῦθα, καὶ ὄλαις δυνάμεισι νὰ ματαιώσω τὸ παράνομον αὐτὸ σχέδιόν των... Ἄλλ' αὔριον σὲ νυμφεύουν. Πρέπει νὰ παρουσιασθῶ καὶ πάλιν πρὸς τὴν μητέρα σου, νὰ φιλήσω τοὺς πόδας της! Ἄλλ' ὁ βράχος εὐκολώτερον θὰ ῥαγίσῃ καὶ ὁ σίδηρος θὰ λυγίσῃ, παρὰ τὸ μισαλλόθρησκον τῆς μητρός σου! καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐνεργήσω!

ΔΩΡ. Ἐνέργησον, Μενέλαε. ἴτωσ ἀφ' οὗ ἴδωσι τὸ ἀμετάθετον τῆς ἀποφάσεώς μου καὶ τὸ ἀκλόνητον τῆς ἐπιμονῆς σου μετανοήσουν.

ΦΩΝΗ. (ἔσωθεν τοῦ πύργου) Ῥοδονθέα! Ῥοδονθέα!

ΔΩΡ. Ὁ κηπουρός μας! ... Ὑπαγε, νὰ μὴ σὲ ἴδῃ ἐνταῦθα.

ΦΩΝΗ. (ὡς ἄνω) Ῥοδονθέα! (ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ πύργου καὶ ἐξέρχεται ὁ κηπουρός).

ΔΩΡ. Ὑγίαινε! αὔριον σὲ περιμένω.

MEN. Ὑγίαινε! ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου (ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΔΩΡΟΘΕΑ καὶ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΗΣ.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Αἰ! αἰ! τί εἶν' αὐτὰ νυχτοπούλι; Πάλε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα μοῦ σηκώθηκες; Ποιὸς ἦτανε αὐτὸς ποῦ ἔφυγε;

ΔΩΡ. Κανεῖς, Μπάρμα Γιόργη... Ποιὸς..

ΠΜΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Κανεῖς αἰ; θὰ ἦτανε κανένα στοιχίδ, φαίνεται, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ γυρίζουνε τὴν νύχτα· ἄ, καὶ νὰ μὴ τὸ προφτάξω!

ΔΩΡ. Τί λέγεις, μπάρπα Γιόργη; τί στοιχίδ...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Ναι, ναι, στοιχιδό ἦτανε· ξέρω γώ· ἔννοιά σου κ' ἐγὼ στὰ νιάτα μου γενούμουνα στοιχιδό, καὶ περπατοῦσα τὴν νύχτα, καὶ καθὼς ἔβγαινε ὁ ἥλιος, σὰν τώρα, ἂν μὲ πιάσης! γενούμουνα ἄφαντος. Πῶς τὸ λέγουν Ῥοδονθέα, αὐτὸ τὸ στοιχιδό τὸ ὄνομά του νὰ τὸ μάθουμαι καί' μεις;

ΔΩΡ. Μπάρμπα Γιώργη! διατί μὲ ἀδικεῖς; ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, δὲν εἶδον τίποτε.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Δὲν ξεύρεις; δὲν εἶδες τίποτα; ἐμένα θὰ γελάσης; Αἰ, Ῥοδονθέα, Ῥοδονθέα!

ΔΩΡ. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι τοιοῦτόν τι δὲν εἶδον.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Κ' ἐγὼ σοὶ βεβηθῶ, πῶς τὸν εἶδα μ' αὐτὰ τὰ μάτια μου· κ' ἂν βαστοῦσαν τὰ ποδάργια μου σ' τὸ τρέξιμον, σὰν πρῶτα, θὰ τὸ ἐπιανα αὐτὸ τὸ στοιχιδό· γιατί τὰ στοιχιδά πιάνουνται καμμιὰ φορὰ ἀπὸ ἄλλα στοιχιδά πάλε, κ' ἐμένα μιὰ νύχτα μὲ πιάσανε στοιχιωμένο σὲ μιὰ γωνιά, καὶ μὲ διαβάσανε στὴ ράχη μου ὄλους τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς ἁγίας ματζούκας. "Ἐτζι πρέπει νὰ γένη καὶ σ' τὸ δικό μας τὸ στοιχιδό. Θὰ τὸ πῶ τῆς μάννας σου κ' ἐκείνη πιά ἄς βάλῃ νὰ τὸ ἐξορκίσουν.

ΔΩΡ. ὦ, μὴ, Μπάρμπα Γιώργη μου! μὴν εἶπες τίποτε τῆς μητρός μου, νὰ χαρῆς...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Τὴν Μπάρμπα Γιώργαινα· γιὰ σου! Μὰ σένα τί σὲ μέλει; Σὺ μοῦ λές πῶς δὲν εἶδες τίποτα!

ΔΩΡ. Αἰ, εἶδον, συγχώρησόν μοι, εἶδα...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Τὸ στοιχιδό;

ΔΩΡ. (Θωπεύουσα αὐτόν) συγχώρησόν με, σὺ εἶσαι τόσο καλός, ὥστε...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. "Ἐτζι αἰ; εἶμαι τόσο καλός! (Μετὰ θυμοῦ προσποιουμένου) Μὰ γιατί εἶμαι τόσο καλός δὲν θέλω ν' ἄρχουνται καὶ στοιχιδά 'ς τὸ μέρας μου! κατάλαβες;

ΔΩΡ. ὦ! μὴ φωνάζης, μὴ φοβῆσαι τίποτε...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Καλὲ, τί θὰ φοβηθῶ ἐγὼ ἀπὸ στοιχιδά, πού εἶμαι στοιχιωμένος. Μόνο δὲ θέλω ν' ἄρχουνται ἐδῶ τέτοια πράγματα, κατάλαβες; γιατί ἡ μάννα σου, μοῦ παρήγγειλε δέ-

κα δέκα νὰ σὲ προσέχω, κατάλαβες; καὶ σὰν ἔρθῃ ἐδῶ θὰ τῆς τὸ πῶ· κατάλαβες;

ΔΩΡ. Μπάρμπα Γιώργη μου! Ἔλεος.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. (ιδίᾳ) τῇ λυποῦμαι τὴν κακομοῖρα! Μὰ δὲν εἶναι καὶ πολὺ παράξενο τὸ πρᾶγμα. Ποῖο Κορητζι δὲν ἔχει τάχα τώρα καὶ τὸ στοιχιδό του· ἢ ποῖο ἀγόρι δὲν ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν νεράϊδα του· νὰ ποῦμαι καὶ τῇ μαύρῃ ἀλήθεια (τῇ Δωροθέα) Πές μου τὸ ὄνομά του, ποῖός ἦταν.

ΔΩΡ. Θὰ τὸ εἶπες τῆς μητρός μου;

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Ὅχι.

ΔΩΡ. Λόγον τιμῆς;

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Λόγο τιμῆς.

ΔΩΡ. Ἦτον ὁ Μενέλαος.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Πρρρρρ! Μέγας εἶσαι ἔρωτα! σ' ἐξετρύπωσε; Αἰ, μανάδες, σ' ἂν ἀγαπάτε κλειδόνετε ταῖς κόραις σας ὅσο θέλετε, γιὰ νὰ τῆς φυλάξητε. Μὰ γιατί, κόρη μου, νὰ τὸν φωνάζης; δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμης! σὺ εἶσαι φρόνιμο κοριτζι γιὰ τίτ' ἀνέεις αὐτὰ τὰ πράγματα!

ΔΩΡ. Δὲν τὸν ἐφώναξα ἐγὼ, μπάρμπα Γιώργη μου, ὁ Θεὸς μοὶ τὸν ἔστειλε.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Αἰ, καλὰ, ἄλλη δουλιὰ δὲν ἔχει τώρα ὁ Θεὸς παρὰ νὰ στέλνῃ σ' τὰ κοριτζια ἐκείνους π' ἀγαποῦνε. Καλὲ δὲν τὰ παρατοῦμαι! τί λόγια εἶναι αὐτά! ἐμένα θὰ γελάσης;

ΔΩΡ. Σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι ὁ Θεὸς μοὶ τὸν ἔστειλε, διότι τὸν παρεκάλεσα ἀπὸ καρδίας.

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Ναι, αὐτὸ εἶναι σωστὸ, ὅποιος παρακαλεῖ τὸν Θεὸν μὲ τὴν καρδιά του, τὸν ἀκούει, καὶ τὸν δίδει ὅ,τι ζητεῖ, μὰ γιὰ ἐρωτοδουλιὰς δὲν ἤξεύρω ἂν ἀνακατόνεται. Ἄς ᾄῃναι δ'· τώρα πᾶνε νὰ κοιμηθῆς γιὰ νὰ μὴν ἀρρώστησης, καὶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ κυττάξω τῇ δουλιὰ μου... Καλὸ ξημέρ... καλὸ βράδυ.

ΔΩΡ. Καλὸ Βράδυ. Μπάρμπα Γιώργη. Ὁ λόγος σου λόγος!

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡΓ. Κ' ἡ ὀμιλία μου ὀμιλία (ἀπέρχονται, ὁ μὲν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ δὲ εἰς τὸν πύργον.)

ΣΚΗΝΗ Δ'

(Μετάθεσις τῆς Σκηνῆς. Ἡ Ἀΐθουσα τῆς Κ. Μοράνου).

Κ. ΜΟΡΑΝΟΥ καὶ ἈΝΘΟΥΣΑ.

Κ. ΜΟΡ. Πάλιν τὰ ἴδια! Σοὶ λέγω ὅτι εἶσαι μωρὰ νὰ φοβῆσαι τὸ συνοικέσιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ὑπὸ τοσοῦτων αἰσίων αἰώνων γίνεται, καὶ κατὰ θέλησιν ὄλων ἐν γένει τῶν συγγενῶν μου. Μόνη ἡ Δωροθέα δὲν στέργει, διότι ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ πλάνου ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἔσχον τὴν ἀνοησίαν νὰ δεχθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ τὸν ὅποιον θὰ λησμονήσῃ ἡ Δωροθέα, εἶμαι βεβαία. Αὐριον τελεῖται ὁ γάμος· ἡ Δωροθέα, ἡξέρω, θὰ κλαύσῃ, θὰ θρηνήσῃ, καὶ τὸ πολὺ θ' ἀσθενήσῃ ὀλίγον· κατόπιν ὅμως θὰ ἴδῃ τὸν δεσμὸν, ὃν ἰσχὺς ἀνθρώπινος δὲν δύναται νὰ θραύσῃ, θὰ ἴδῃ τὰ πλούτη τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὸν ἔρωτά του, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀγάπην ὄλων τῶν συγγενῶν μας, διὰ τοῦτο καὶ θὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα. Πῶς;

ἈΝΘ. Συγχωρήσατέ μοι νὰ μὴ ἀπαντήσω.

Κ. ΜΟΡ. Ὅχι, εἰπέ μοι ἂν οὕτω δὲν ἔχη τὸ πρᾶγμα.

ἈΝΘ. Δὲν ἔχει οὕτω, Κυρία! ἡ Δωροθέα δὲν θὰ κλαύσῃ καὶ ἀσθενήσῃ μόνον ὀλίγον· ὁ ἔρωσ τοῦ συζύγου, ὃν δὲν ἀγαπᾷ, θὰ τὴν ἐνοχλῇ εἰς ἄκρον, ὁ γάμος, θὰ τὴν ἀπελπίσῃ καὶ τὸ ἄθραυστον αὐτοῦ, θὰ τὴν θραύσῃ! Ναί, μεγάλην δυστυχίαν, συμφορὰν μεγάλην, προαισθάνεται ἡ ψυχὴ μου!

Κ. ΜΟΡ. Πλὴν διατί ἡ ἰδική μου οὐδὲν τοιοῦτον προβλέπει, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον;

ἈΝΘ. Διότι, συγχωρήσατέ μοι διὰ τὴν φράσιν, δὲν τὴν ἀφίνει τὸ πάθος τῆς μισαλλοθρησκείας. Ἡ ψυχὴ τότε μόνον σκέπτεται καὶ κρίνει ὀρθῶς, ὅταν ᾖ παθῶν ἐλευθέρα.

Κ. ΜΟΡ. Μὲ τὰ ὄπλα σου σὲ προσβάλλω Ἀνθοῦσα. Ἡ Δωροθέα λοιπὸν, ὑπὸ τοῦ πάθους κυριευμένη, δὲν βλέπει τὸ βάρ-

θρον εἰς τὸ ὅποιον ὠθεῖται, οὐδὲ σκέπτεται ὀρθῶς περὶ τοῦ μέλλοντός τῆς. Ὅταν ὅμως παύσῃ τὸ πάθος τῆς τοῦτο, καὶ μείνῃ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐλευθέρα, τότε θὰ μακαρίζῃ τὴν μητέρα τῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς, τὴν ὅποιαν ἔνεκα αὐτῆς θὰ ἔχη.

ἈΝΘ. Διὰ νὰ μὲ προσβάλλητε μὲ τὰ ὄπλα μου, Κυρία, καὶ νὰ μοι εἴπητε κρίσεις ἀπταιστούς, πρέπει πρῶτον νὰ ᾔθετε, ὡς εἶπον, παθῶν ἐλευθέρα. Καὶ εἰς τὴν ἔφοδον ταύτην τὸ πάθος σας οἶς ἐκίνησε.

Κ. ΜΟΡ. Καὶ σὺ δὲν εἶσαι παθῶν ἐλευθέρα! καὶ σὲ τὸ πάθος τῆς φλυαρίας σὲ κινεῖ εἰς ἀντιλογίας ἀτελευτήτους!

ἈΝΘ. Συγχωρήσατέ μοι, Κυρία, νὰ οἶς ὑπειθυμίσω ὅτι σεῖς μ' ἐδιάσατε νὰ ὀμιλήσω. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲ θὰ ἦμαι ἄφωνος ὡς ἰχθύς.

Κ. ΜΟΡ. Ὁὰ κάμης καλὰ, νὰ μὴν ἐπεμβαίνῃς εἰς τὰ τοιαῦτα (ἀκούεται βηματισμός· ἡ Ἀνθοῦσα τρέχει πρὸς τὴν θύραν παρατηρεῖ, στρέφει πρὸς τὴν Κ. Μοράνου).

ἈΝΘ. Ὁ Κύριος Φερδινάνδος. (Ἡ Ἀνθοῦσα ἀναχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

Κ. ΜΟΡΑΝΟΥ καὶ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ.

Κ. ΜΟΡ. Ἐλθέ, υἱέ μου, πῶς ἔχεις;

ΦΕΡ. Εὐχαριστῶ, Μητέρ μου, πῶς ἔχετε σεῖς, ἡ Δωροθέα; τὴν ἐπεσκέφθητε χθές;

Κ. ΜΟΡ. Ναί, τέκνον μου, πάσχει εἰσέτι, ἀλλά...

ΦΕΡ. Πιστεύω νὰ τὴν θεραπεύσω· πιστεύω ναί, ὅτι ἡ φλόξ τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός μου, καὶ ἡ θερμότης αὐτοῦ θέλει στερεῦσει τὴν πηγὴν τῶν δακρύων τῆς.

Κ. ΜΟΡ. Τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν, υἱέ μου, τοσοῦτον;

ΦΕΡ Ὡ, τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω, τὴν ἠγάπων πρὶν ἔτι τὴν γνωρίσω.

Κ. ΜΟΡ. Περύργον!

ΦΕΡ. Περιεργότατον, και όμως αληθέστατον! Ὅτε τὴν πρώτην φοράν ἤκουσα τ' ὄνομά της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐν Σμύρνη ἀδελφοῦ σας . . .

Κ. ΜΟΡ. Τῆς ἀδελφῆς μου, θέλετε νὰ εἰπῆτε.

ΦΕΡ. Ναί. . . . ὄχι, τοῦ ἀδελφοῦ σας Κυρίου Ροδόλφου. . .

Κ. ΜΟΡ. Τότε τοῦ ἀνδραδέλφου μου.

ΦΟΡ. Ἄ, ναί, τοῦ ἀνδραδέλφου σας. Ὅτε λοιπὸν ἤκουσα ἐκεῖ τ' ὄνομά της μυστηριώδες αἶσθημα ἀγάπης κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου.

Κ. ΜΟΡ. Ὡς ἐμὲ, τέκνον μου, ὅτε πρῶτον σὲ εἶδον ἐνταῦθα, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὡς φαίνεται, εἶναι θέλημα Θεοῦ τοῦτο διὰ νὰ σωθῆ ἡ θυγάτηρ μου ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς ἀρνησιθρησκείας.

ΦΕΡ. Ναί. Ἀληθῶς, ὁ θεῖος ἀναχωρεῖ σήμερον οἰκογενειακῶς εἰς Σμύρνην;

Κ. ΜΟΡ. Μάλιστα· μετὰ δύο ὥρας· χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦμην εἰς τὴν οἰκίαν του.

ΦΕΡ. Ἐς τοὺς γάμους λοιπὸν δὲν θὰ ἦναι;

Κ. ΜΟΡ. Ὅχι· μόνον ὅτι τὸν παρεκάλεσα.

ΦΕΡ. Καὶ διὰ τί τόση βία;

Κ. ΜΟΡ. Διότι ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ καλὸς, καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν χάσῃ ἐπειδὴ φοβεῖται.

ΦΕΡ. Φοβεῖται;

Κ. ΜΟΡ. Ναί, τοὺς πειρατὰς· ἴσως ἠξεύρεις, υἱέ μου, ὅτι ὁ τόπος μας γέμει πειρατῶν.

ΦΕΡ. Ναί ἤκουσα περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶδον τίποτε ἐρχόμενος.

Κ. ΜΟΡ. Ἀγαθὴ τύχη, υἱέ μου, διότι ἄλλως ἤθελες κινδυνεύσει, ἴσως καὶ σὲ ἐφόνευον τὰ θηρία ὡς τὸσους ἄλλους ἀρπάζοντας ὅλον τὸν πλοῦτόν σου!

ΦΕΡ. Εἶναι τρομεροὶ λοιπὸν αὐτοὶ οἱ πειραταί.

Κ. ΜΟΡ. Τρομεροὶ, ὡς ὁ ἀρχηγὸς των Τρομάρας.

ΣΚΗΝΗ 5

Οἱ ἄνω καὶ ΑΝΘΟΥΣΑ.

ΑΝΘ. Κυρία, ὁ Κύριος Μενέλαος ζητεῖ ν' ἀναβῆ ἐπιμόνως διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

Κ. ΜΟΡ. (ὀργίλως) Εἰπέτε τῷ ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

ΑΝΘ. Τῷ εἶπον αἱ ὑπηρεταί, ἀλλ' αὐτὸς λέγει, ὅτι θέλει σᾶς περιμένει.

Κ. ΜΟΡ. Ἄς τὸν ἀποπέμψουν! δὲν τὸν δέχομαι, δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω, δὲν θέλω τίποτε ν' ἀκούσω!

ΑΝΘ. Αλλ' ἐπιμένει Κυρία!

Κ. ΜΟΡ. Περύργον! κ' ἐγὼ ἐπιμένω! δὲν τὸν δέχομαι, προσκαλέσατε τότε κλητῆρας νὰ τὸν συλλάβουν.

ΦΕΡ. Ἀφήσατέ τον, μῆτερ, ἄς ἔλθῃ. Τίς εἶναι οὗτος ὁ Μενέλαος;

Κ. ΜΟΡ. Εἶναι ὁ ἀθλιὸς ἐραστὴς τῆς Δωροθέας!

ΦΕΡ. (ἀτάραχος.) Ἔστω· ἄς ἔλθῃ· ἄς ἀκούσωμεν τί θέλει νὰ εἴπῃ;

Κ. ΜΟΡ. Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω! μακρὰν ἡμῶν, φοβοῦμαι μὴ σὲ κακοποιήσῃ.

ΦΕΡ. Μὴ φοβῆσθε δὰ τόσον! δὲν εἶμαι καμμία δειλὴ κόρη! (Τῇ Ἀνθούσῃ) Ἄς ἔλθῃ, εἰπέτε τῷ νὰ ἀναβῆ (ἀπέρχεται ἡ Ἀνθούσα).

Κ. ΜΟΡ. Ἀλλὰ τί τὸν θέλεις; Δὲν ἤθελα ποσῶς νὰ τὸν ἴδω, εἶναι ὁ αἴτιος τῆς ἀπειθείας τῆς θυγατρὸς μου!

ΦΕΡ. Ἔστω· ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσω. (Παρατηρῶν τὸν Μενέλαον εἰσερχόμενον ταραττεται, ὀπισθοχωρεῖ. — ἰδίᾳ) Διάβολε! ὁ ἴδιος ὁ ἀξιωματικὸς!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄

Οἱ ἄνω, ΜΕΝΕΛΑΟΣ καὶ ΑΝΘΟΥΣΑ.

ΜΕΝ. (Ἰδὼν τὸν Φερδινάνδον) "Α!... "Ω! τύχη! οὐδέποτε μοι ἐφάνης τοσοῦτον εὐνοϊκῆ, ὅσον τὴν στιγμὴν ταύτην! (Ξιφουλκεί) Μὴ κινηθῆς, κακοῦργε! σὲ φονεύω!

Κ. ΜΟΡ. (Ἐναγκαλιζόμενη καὶ ἐμποδίζουσα τὸν Μενέλαον) Μενέλαε! Θεέ μου!

ΜΕΝ. Ἀφήσατέ με! ἀφήσατέ με!

ΑΝΘ. (Ἐμποδίζουσα ἐπίσης τὸν Μενέλαον) Κύριε Μενέλαε!

Κ. ΜΟΡ. Μενέλαε! "Α!... μή! Θεέ μου... Ἴδού ὅ,τι ἐφοβούμην (κράζει) Βοήθεια! Βοήθεια!

ΜΕΝ. Ἀφήσατέ μοι, Κυρία, διὰ τὸ καλὸν σας, ἀφήσατέ μοι νὰ τὸν φονεύσω, εἶναι κακοῦργος!

Κ. ΜΟΡ. (Τῷ Φερδινάνδῳ) Φύγε, υἱέ μου, Φύγε!
(Εἰσέρχονται οἱ ὑπηρέται).

ΦΕΡ. (Ἰδὼν τοὺς ὑπηρέτας) Εἶναι τρελλός! εἶναι φρενήρης! πρέπει νὰ φύγω (φεύγει).

ΜΕΝ. "Α! Στῆθι, κακοῦργε! (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας) Συλλάβετε τον!

Κ. ΜΟΡ. "Α! Μή! ἀφήσατέ τον, συνδράμετέ τον!

ΜΕΝ. (Ζητῶν νὰ ὁρμήσῃ κατόπιν τοῦ Φερδινάνδου). Συλλάβετε τον! εἶναι κακοῦργος! εἶναι ὁ ἀρχιπειρατής! εἶναι ὁ Τρομάρας!

ΑΝΘ. (Δακρύουσα) Ἴδού, Κυρία, ἐν θυμῷ σας! Ὁ δυστυχὴς παρεφρόνησεν! αὔριον βλέπομεν καὶ τὴν Δωροθέαν.

ΜΕΝ. (Ἀπολυθείς) "Οχι, Ἀνθούσα! ὄχι! δὲν εἶμαι παράφρων! πλὴν θὰ παραφρονήσω τώρα, διότι μοι ἔφυγεν αὐτὸ τὸ τέρας! (τῇ Κ. Μοράνου) Αὐτὸς, Κυρία, εἶναι ὁ πολυφίλητος γαμβρός σας;

Κ. ΜΟΡ. (ἰκετικῶς ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας) Μενέλαε! συγχώρησόν με! συγχώρησόν με! Εἶμαι μήτηρ· καὶ σὺ ἂν ἦσο εἰς

τὴν θέσιν μου, οὕτω θὰ ἐφέρεσο· ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆς αὐτὸ, Μενέλαε! εἶσαι ἄλλου δόγματος, ἄλλης θρησκείας καὶ ἐπομένως ἀδύνατον νὰ λάβῃς σύζυγόν σου τὴν Δωροθέαν. Λησμόνησον αὐτὴν, υἱέ μου, λησμόνησον τὸν ἔρωτά σου, ὁ ὅποιος θὰ σὲ καταστρέψῃ. Δὲν πταίω ἐγὼ. δὲν πταίω διὰ τὸ νόσημά σου!...

ΜΕΝ. Βεβαιωθῆτε, Κυρία μου, ὅτι ἀντ' ἐμοῦ ὑμεῖς εἰσθε παράφρων, διότι θέλετε νὰ δώσητε τὴν θυγατέρα σας εἰς ἀρχιπειρατὴν!

Κ. ΜΟΡ. Τί λέγεις;

ΜΕΝ. Τί λέγω; Δὲν ἀκούεις τί λέγω, καὶ τί φωνάζω;

Κ. ΜΟΡ. Ὁ νέος λοιπὸν εὐτος εἶναι...

ΜΕΝ. Ὁ Τρομάρας! ὁ ἀρχιπειρατής!

Κ. ΜΟΡ. Ἀπατάσαι, Μενέλαέ μου.

ΜΕΝ. Οὐδόλως! Τὸν γνωρίζω κάλλιστα καὶ μὲ γνωρίζει συνεπλάκην μετ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὡς προχθὲς σᾶς εἶπον. Τί ἔφυγε;

Κ. ΜΟΡ. Διότι ἐβοηθήθῃ μὴ ὡς ἀντίζηλος του τὸν φονεύσης.

ΜΕΝ. "Οχι· ἀλλ' ἐβοηθήθῃ μὴ ὡς γνωρίζων αὐτὸν τὸν παράδωσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης.

Κ. ΜΟΡ. Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι ἔμπορος...

ΜΕΝ. Ληστεύσας καὶ σφάξας ἐμπόρους ναί!

Κ. ΜΟΡ. Ἐχει συστατικὰ τῶν ἐν Σμύρῃ συγγενῶν μου!

ΜΕΝ. Πλαστογραφημένα. Ναί!

Κ. ΜΟΡ. "Οχι, ὄχι! τὰ εἶδον.

ΜΕΝ. Αἶ, τότε θὰ ἦτο ἄλλος τις ὁ συνιστάμενος.

Κ. ΜΟΡ. Πῶς;

ΜΕΝ. Ναί, ἄλλος, τὸν ὁπτεῖον αὐτὸς συλλαβῶν καὶ σφάξας ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομά του!

Κ. ΜΟΡ. Θεέ μου!... Οὕτω θὰ ἦναι... ἐνθυμοῦμαι τώρα· ὅτι δὲν ἤξευρε καλῶς τοὺς συγγενεῖς μου!... Θεέ μου! Θε.. (λυποθυμεῖ.)

Πάντες "Ω φρίκη! ...

Τέλος τῆς Γ' Πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ Ἀθούσα τῆς Κ. Μοράνου.)

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, Κ. ΜΟΡΑΝΟΥ, καὶ ἈΝΘΟΥΣΑ.

ΜΕΝ- Πῶς εἴσθε, Κυρία;

Κ. ΜΟΡ. Θεέ μου! ἀκόμη δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω, ἀκόμη φρίττω, ἀκόμη δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅ,τι ἤκουσα! Ἄ, εἰς ποῖον βάραθρον ἔμελλον νὰ ρίψω τὴν θυγατέρα μου, μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας! Ἄ! εἶναι τρομερὸν, τρομερώτατον τοῦτο! Ἄκουσον, υἱέ μου, πρέπει σήμερον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ παραλάβωμεν τὴν Δωροθέαν.

ΜΕΝ. Εἶναι ἀνάγκη· τοῦτο ἤθελον κ' ἐγὼ νὰ σᾶς εἶπω.

Κ. ΜΟΡ. Ναί! νὰ τὴν μεταφέρωμεν ἐνταῦθα, διότι ἐκεῖ εἶναι εἰς κίνδυνον ἐκτεθιμένη.

ΜΕΝ. Βεβαίως,

Κ. ΜΟΡ. Πρέπει ὅμως νὰ φυλλάξωμεν τὸ πρᾶγμα μυστικὸν τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν αἰφνίδιον ταύτην μεταβολὴν τῶν πραγμάτων.

ΜΕΝ. Ἐπραξα τοῦτο ἤδη.

Κ. ΜΟΡ. Πῶς;

ΜΕΝ. Ἐγραφα τῇ Δωροθέα..

Κ. ΜΟΡ. Ὅτι!

ΜΕΝ. Ἐνδοῦσα πλέον εἰς τὰς παραστάσεις, ἰκεσίας, καὶ παρακλήσεις μου, ἀναβάλετε τὸν γάμον της, ὅτι θὰ τὴν μεταφέ-

ρητε ἐνταῦθα, ὅτι δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ βλεπώμεθα ἐνίοτε, ὅτι θὰ γράψετε πρὸς τοὺς ἐν Σιύρνη συγγενεῖς σας διὰ νὰ ζητήσητε τὴν γνώμην των κ.τ.λ. μετ' ἐπιφυλάξεως πάντοτε.

Κ. ΜΟΡ. Κάλλιστα! καὶ τὴν ἐπιστολήν;

ΜΕΝ. Τὴν ἔστειλα μ' ἓνα σας ὑπρέτην συστήσας αὐτῷ σιωπὴν ἀπόλυτον.

Κ. ΜΟΡ. Ἄμα λοιπὸν ἐπιστρέψῃ ὁ ὑπρέτης, ἡμεῖς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Βίπέ, Ἀνθοῦσα νὰ μᾶς ἐτοιμάσουν ἵππους. (ἔξέρχεται ἡ Ἀνθοῦσα.) Ἄ! υἱέ μου, ἀπὸ ποῖον κίνδυνον, ἀπὸ ποῖον ταρτάριον βάραθρον μᾶς ἔσωσας! Ὁ Θεὸς σ' ἐξαπέστειλεν ἄγγελον σωτῆρά μας! Ὁ Θεός!...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. (ἔξωθεν) Ἄχ! τὰ σκυλιὰ τὰ σκυλιὰ τὰ ἄνομα!

ΑΝΘ- (ἔξωθεν) Τί τρέχει μπάρμπα Γεώργη;

Κ. ΜΟΡ. Ὁ Μπάρμπα Γεώργης. Κανὲν δυστύχημα νέον! Θεέ μου!

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. (ὡς ἄνω) Ἄχ! τὰ σκυλιὰ! πῶς θὰ τὸ μάθῃ ἡ Κυρίγια!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Οἱ Ἄνω, ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΕΩΡΓΗΣ, καὶ ἈΝΘΟΥΣΑ.

Κ. ΜΟΡ. καὶ ΜΕΝΕΛ. Ἡ Δωροθέα;

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. Ἄχ! Κυρίγια μου!

Κ. ΜΟΡ. Θεέ μου!

ΜΕΝ. Τί συνέβη;

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. Ἄχ! δὲν... δὲν ἔχω στόμα νὰ τὸ πῶ! Ἄχ, τὰ σκυλιὰ τ' ἀφωρισμένα!

ΜΕΝ. Ὅμιλησον, πρὸς Θεοῦ, ὁμίλησον τί συνέβη;

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. Ἄχ! π... πο... πῶς... νὰ σᾶς τὸ πῶ! Ἄχ, τὰ σκυλιὰ.

ΜΕΝ. Ἄλλ' ὁμίλησον ἄνθρωπε! Ἡ Δωροθέα!

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. Ἄχ! Τ...τ.. τη.. τὴν ἔκ.. κλεψαν.

ΠΑΝΤΕΣ· Τὴν ἔκλεψαν!

Κ. ΜΟΡ. (Ἡμιλειπόθυμος) Ἄχ! ἡ δυστυχής! Δωροθέα μου!

ΜΕΝ. Τὴν ἔκλεψαν! (ἔξαλλος) Τίς; ποῖος; ... πότε; ...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. Ὁ Τρομάρας τὸ σκυλί, μὲ ἄλλους δύο κλεφτάδες!

ΠΑΝΤ. Ἄ!

ΜΠΑΡ. ΓΕΩΡ. Ἄχ! καὶ ἄχ, καὶ πάλε ἄχ! (δίδεται εἰς λυγμούς.)

ΜΕΝ. Ἄ, ἔπρεπε νὰ δράμω ἀμέσως! ὦ ἐφοβούμεν τούτο. πλὴν ὄχι καὶ τόσο ταχέως.

Κ. ΜΟΡ. Ἄχ! τέκνον μου, Δωροθέα μου, σέ!...

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. Ἐννοια σου, Κυρίγια μου, μὴ κλαίης, ἔχει ὁ Θεός· ποῦ θὰ μᾶς πᾶνε τὰ σκυλιά· ξέρω τὴ φολιά τους.

ΜΕΝ. Ἡξεύρεις, λέγεις; ἀληθῶς;

Κ. ΜΟΡ. ὦ, δράματε εἰς τὴν ἀρχὴν, δράματε!

ΜΕΝ. Ὅχι· δὲν εἶναι ἀνάγκη· ἐγὼ θὰ δράμω πρὸς καταδίωξίν του! ἐγὼ!

Κ. ΜΟΡ. Δράμε, τέκνον μου! δράμε, σῶσον τὴν Δωροθέαν! σῶσον τὸ τέκνον μου! σῶσον τὴν ἐρωμένην σου!

ΜΕΝ. Διατάξατε τοὺς ὑπηρέτας σας νὰ ὀπλισθῶσι καὶ νὰ μ' ἀκολουθήσωσιν· ἐγὼ ἔχω δέκα ἥρωας ναύτας ἀφωσιωμένους καὶ πλοῖον ταχύπλοον εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Κ. ΜΟΡ. Δράμε, Ἀνθοῦσα, διάταξον! (ἰπέρχεται ἡ Ἀνθοῦσα).

ΜΕΝ. Μπάρμπα Γιώργη, ἀκολούθει μοι (ἰπέρχεται).

ΜΠΑΡ ΓΕΩΡ. Σ' τοὺς ὀρισμούς σου, στρατηγέ μου! (ἰπέρχεται).

Κ. ΜΟΡ. Σώσατε τὴν Δωροθέαν, ὁ Θεός μεθ' ὑμῶν (τοὺς ἀκολουθεῖ).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

(Μετασκευὴ τῆς σκηνῆς· Σπήλαιον σκοτεινόν· ἀριστερὰ ἡ εἴσοδος αὐτοῦ. Δεξιᾷ μεγάλη ὀπή ἐξ ἧς φαίνεται ἡ θάλασσα· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀτάκτως ἐρριμμένα σχοινία, ἰστία, ἀλύσεις· παρὰ τῇ ὀπῇ κιβώτιόν τι ὡς τράπεζα καὶ παρὰ τούτῳ ἄθλια καθίσματα ἐκ διαφόρων σκευῶν).

ΔΩΡΟΘΕΑ (Μόνη).

ΔΩΡ. (Καθημένη ἐπὶ τινος βράχου ἔχουσιν τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κιβωτίου· εἶναι ἡμιλειπόθυμος) Θεέ μου! ποῦ εὐρί... σκομαι! εἰς τίνος... (ἀκούεται ἔξωθεν καὶ μακρὰν φωνή τις ληστοῦ τραγωδοῦντος).

ΦΩΝΗ. (ἔξωθεν).

Ἄχ! Μνιὰ τετράδη μνιὰ βραδὶ

Βγῆκε Μιαούλης στὰ πανιὰ

Ὅρκον θὰ κάνω στὸ Σταυρό.

ΔΩΡ. Ἄ! οἱ λησταὶ ἔρχονται, (πίπτει ἀναίσθητος)

ΦΩΝΗ. (ἔξωθεν).

Ὅ,τι καράβι κι' ἂν εὐρῶ

Θὰ τὸ πυρπολήσω

Καὶ θὰ τὸ καταδυθίσω.

Ο ΤΡΟΜ. (ἔξωθεν) τρέξε παληκάρι μου ὀγλήγωρα σὺ εἰς τὸ πλοῖον. (εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Τρομάρας καὶ ὁ Βάσιος).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΤΡΟΜΑΡΑΣ, ΒΑΣΙΟΣ ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑΣ και ΔΩΡΟΘΕΑ.

ΒΑΣ. (είσερχόμενος) και τώρα τί σκουπὸν ἔχεις Καπετάνε;

ΤΡΟΜ. Δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγον!

ΒΑΣ. Ἄκουσε, Καπετάνιε! Σοῦ ὀμιλῶ ἀπὸ μέρος ὄλων τῶν παιδιῶν. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι καθόλου εὐχαριστημένα ἀπὸ τὰ φερσίματά σου και τοῦτο θαρρῶ θὰ τὸ κατάλαβες και οὐ' γιὰτί εἶδες χθὲς ὄντας ἤλθες κατατρομασμένος ἀπὸ τὴν πολιτεία, σὰν νὰ σὲ κυνηγεύσανε διαβόλοι, οὐ' ὅπου τίποτα δὲν φοβάσαι, και γύρεφες νὰ σ' ἀκολουθήσουνε στὴν κλεψιὰ αὐτηνῆς τῆς κόρης, μονάχος ὁ Ἀγριόγατος και ὁ Λυκομούρης ἤρθανε μαζύ σου· οἱ ἄλλοι μήτε τὸ κουνήσανε· Ποῦ ἄλλη φορὰ ἀμόνανε στὸ ὄνομά σου· και τώρα κανένας δὲν σὲ γράφει! Μὰ ἔχουνε και δίκιο γιὰτί καθὼς μὲ κυττάζεις καθρεφτάκι μου σὲ κυττάζω» λέγει μιὰ παροιμία. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ βουλιάξαμε τὴ γολέτα, ποῦ νὰ μὴν εἶχε βγῆ μπροστά μας, ποῦ ἦτανε μέσα ἐκεῖνος ὁ Φράγγος ὁ Φουρτουνάτος, ποῦ εἶχε τόσο βίος ἐπάνω του και τὸν ἐσφαζες, γέννηκες ἀλλοζότικος! Πρῶτα και πρῶτα πῆρες ὄλο τὸ βίος του μονάχος σου και τὸν καταχώνιασες χωρὶς νὰ δώσης στὰ παιδιὰ τίποτε! Ὑστερα σοῦ ἤλθε ὄρεξι νὰ Φραγγέψης νὰ πάρης τὸ ὄνομα τοῦ Φουρτουνάτου και νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὴν ἀρραβωνιαστικιά του και τὴν πολιτεία. Αἶ! καλὰ εἶπανε τὰ παιδιὰ, αὐτὸ δὲν πειράζει, ἄς παντρευτῆ ἀκόμη καλλίτερα· θὰ μαθαίνουμαι ἀπ' ἐκεῖ ὄλα τὰ νέα και θὰ ἔχωμε διάφορο, μόνον τὸ μερτικό νὰ μᾶς δώση. Μὰ ποῦ;... Δυὸ μῆνες πᾶν ἀπὸ τότες και οὐ' πᾶς κ' ἔρχεσαι χωρὶς κανένα διάφορο. Χτὲς μάθαμε ὅτι θὰ περάση μιὰ μπουμπάρδα γιὰ τὴ Σμύρνη μὲ μιὰ φαμιλιά μέσα φορτωμένη φλωρι, σοῦ τὸ λέμαι «ὄχι» λὲς ἐσὺ τὸ ξέρω, μὰ δὲν κάνει! θὰ πάω νὰ κλέψω ἓνα κορίτζι. Φεύγεις τὸ λοιπὸν, μᾶς πέρνεις δύο συντρόφια, μᾶς

ἀφίνεις μονάχους και χάνουμε τὴν μπουμπάρδα! και γιὰτί; γιὰ μιὰ παληοβρωμοπατρίζαβούρα!

ΤΡΟΜ. (Μετὰ θυμοῦ) Ἄθλιε! μὴ φλυαρῆς ἵνα μὴ σὲ στείλω εἰς τὸν διάβολον.

ΒΑΣ. Μᾶσε τὸν νοῦν σου στὸ κεφάλι και κύτταξε τὴ δουλιὰ σου, γιὰτεῖναι ντροπὴ νὰ σὲ κυριεύη μιὰ παληό...»

ΤΡΟΜ. (Σύρων πιστόλιον ἐκ τῆς ζώνης) Μὴ τελειώσης τὴν λέξιν, ἀρχεῖς, διότι μ' αὐτὴν και σὺ θὰ τελειώσης! Μὴ ὑβρίζης τὴν ἐρωμένην μου, καθαρμα, διότι ὡς σκύλον σὲ φονεύω!

ΒΑΣ. Σπολάτη, Καπετάνιε, σπολάτη! Ἐχουμε και φοβέρας αἶ, γιὰτί σὲ συμβουλεύουμε!

ΤΡΟΜ. Δὲν θέλω νὰ ἀκούω τὰς συμβουλὰς σου (θέτει τὸ πιστόλιον εἰς τὴν θέσιν του).

ΒΑΣ. Μὰ τῆς θέλουν τὰ παιδιὰ! Θέλουν τὸ μερτικό τους!

ΤΡΟΜ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ τοῖς δώσω.

ΒΑΣ. Ἐτζι, αἶ;

ΤΡΟΜ. Ναι. ἀφ' οὔ δὲν πείθονται εἰς τὰς διαταγὰς μου, ἀφ' οὔ δὲν πείθονται εἰς ἐμὲ, τί ζητοῦν; τί θέλουν;

ΒΑΣ. (Ἄταράχως ὡς πρὶν) Μὰ τί νὰ πακούσσουνε, καπετάνιε, ποῦ βλέπουνε δουλιὰς τ' ἀνέρου! νὰ κλέψουνε μιὰ γυναῖκα, και ν' ἀφήσουνε ἓνα τέτοιο ἔτοιμο κελεπίρι! νάτανε τοῦλάχιστο νὰ τὴν κλέψουνε γιὰ παράδες, καλό· μὰ νὰ τὴν κλέψουνε γιὰ τὸν Καπετάνιο, ὅπου δὲν τοὺς δίδει μερτικό, ἄς νὰ μὴ! Αὐτὸ ὁ κλέφτης δὲν τὸ κάνει ποτὲς, γιὰτεῖναι γουρσουζλοῦκι· κι' αὐτοὶ οἱ δυὸ ποῦ ἤρθανε μαζύ σου σὰν τὰ σκυλιὰ μετανοήσανε· και νὰ σοῦ πῶ ἓνα πρᾶμμα; στείλέ την στὸ μέρος της γιὰτί θὰ τὴν σκοτώσουνε τὰ παιδιὰ κ' εἶναι κρῖμα.

ΤΡΟΜ. Θὰ τὴν σκοτώσουν!

ΒΑΣ. Ναι, ἐτζ' εἶπαν ἀνὰ τὴν σκοτώσωμεν γιὰ νὰ γλυτώσωμε τὸν καπετάνιο, γιὰτί πήρανε τὰ μυαλά του ἀγέρα και ἡ δουλειὰ μας στραβόνει.»

ΤΡΟΜ. (Μετ' ὄργης ἀκρατήτου) Φυλαχθῆτε! φυλαχθῆτε, ἄθλιοι! Μὴ τολμήση κανεὶς ἐξ ὑμῶν νὰ ἐγγίση τρίχα τῆς κεφαλῆς της, διότι, μὰ τὸν Δαίμονά μου, καμία δύναμις, δὲν θὰ σᾶς

σώση ἐκ τῶν ὀνύχων μου! καὶ ὡς τίγρις λυσσῶσα, θὰ σᾶς κατασπαράξω ὄλους!

ΒΑΣ. (ἔτι ἀπαθέστερος) Αἶ, καλὸ καὶ τώρα πῶς θὰ γείνη; ἔτσι θὰ πηγαίνη ἡ δουλειά μας; Τὰ παιδιὰ φυλάγουν ἀπόκρισι.

ΤΡΟΜ. Ποῦ εἶναι;

ΒΑΣ. Στὸ βουνό· ἔς τὸ καλοκαιριάτικο λιμέρι καὶ ψίνουνε δύο κατζίκαις.

ΤΡΟΜ. Κι' ὁ Ἀγριόγατος κι' ὁ Λυκομούρης ποῦ εἶναι;

ΒΑΣ. Κι' ἐκεῖνοι ἐκεῖ, καὶ χτυποῦνε τὸ κεφάλι τους γιὰ τ' ἦρθανε μαζί σου.

ΤΡΟΜ. Ἄ! τοὺς Ἀθλίους!

ΒΑΣ. Τί Ἀθλίους καὶ ξαθλίους· τὸ κεφάλι τους τέτοια δὲν πέρνει, τὸ στραβὸ τὸ βλέπουνε, δὲν ἠμποροῦνε νὰ ποῦνε πῶς εἶναι ἴσιο.

ΤΡΟΜ. Βάσιο Τραμουντάνα! σὺ εἶσαι ποῦ τὰ ἐνεργεῖς ὄλαυτά! εἶσαι ἄθλιος, μαύρη καὶ μοχθηρὰ ψυχὴ!

ΒΑΣ. Σπολάτη καὶ πάλε, Καπετάνιο, σπολάτη, παιδίμου! Γιὰ τὰ καλὰ ποῦ σ' ἔκαμα καὶ σοῦ κάνω βρίζε με! δὲν πειράζει.

ΤΡΟΜ. Καὶ δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀκούσωμεν αὐτὸ τὸ καλόν;

ΒΑΣ. Ὅχι ἔνα, ἀλλὰ πολλὰ καλὰ, κι' ἂν τὰ ξέχασες νὰ σοῦ τὰ πῶ πάλε, γιὰτί με ἔφερες ἕως ἐδῶ, ἕως στὸ λαιμό, ποῦ λέει ὁ λόγος. Ἐγὼ δὲν σὲ ἐγλύτωσα ἀπὸ τοῦ χάρου τὸ στόμα; ἐγὼ δὲν σὲ ἐζωντάνευσα καὶ σὲ μεγάλωσα ἀπὸ ἕξ χρονοῦ παιδάκι; ἐγὼ δὲν ὑπέφερα τόσα καὶ τόσα γιὰ τ' αὐτὶ ὅπου σὲ τὸ ἔκοψεν ὁ καπετάνιος; ἐγὼ, γιὰ νὰ σὲ βάλω σὲ δουλιὰ, δὲν παρεκάλεσα τὸν μακαρίτη τὸν καπετάνιο νὰ σὲ πάρῃ ψυχογυιὸ καὶ νὰ σοῦ δώσῃ καὶ τ' ὄνομά του; ἐγὼ δὲν σὲ ἔμαθα αὐτὴν τὴν τέχνη; ἐγὼ προπέρυσι ποῦ σκωτίθηκεν ὁ καπετάνιος, δὲν εἶπα σ' τὰ παιδιὰ καὶ κάμαμε σένα; — Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, σὲ πολλὰ πράγματα φάνηκες καλλίτερος ἀπ' ἐκεῖνον τὸν μακαρίτη, γιὰτ' ἔχεις πολλαῖς χάραις· ξέρεις γράμματα καὶ τὸ περίεργον ποῦ τὰ ἴμαθες μονάχος σου ἐπάνω κάτω, εἶσαι παληκάρι, εἶσαι γλήγωρος, ἀκούει τ' αὐτί σου, βλέπει τὸ μάτι σου, κόφτει ὁ νοῦς σου· κι' ὅσαις δουλιαῖς κάμαμε μὲ σένα, μέσα σὲ δίδμισυ χρόνια, δὲν τῆς κά-

μαμε σὲ πέντε μὲ κείνον· μὰ τί κατάλαβες· τώρα βγήκε μινὰ ἀγάπη στὴ μέση καὶ μᾶς χάλασε ὅλη τὴν μούστρα.—Τὰ παιδιὰ πιὸ δὲν βαστοῦνε «Μπάρπα Βάσιο, μοῦ εἶπανε, κύτταξε σὺ μίλησέ τον ποῦ εἶσαι σὰν ψυχοπατέρας του, ν' ἀφήσῃ αὐτὰ ποῦ κάνει γιὰτί μεῖς πιὸ δὲν βαστοῦμε» Καλὸ, τοὺς εἶπον, παιδιὰ, τὸν μιλῶ.

ΤΡΟΜ. Εἶπέ τους λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ χρεωστοῦν νὰ ὑπακούουν εἰς ἐμὲ ὡς ἀρχηγόν, καὶ ὄχι ἐγὼ εἰς αὐτούς, καὶ θὰ πράττω ὅ,τι θέλει ἡ θέλησίς μου.

ΒΑΣ. Καπετάνιε, καπετάνιε! θὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου!

ΤΡΟΜ. Ὑπαγε καὶ σὺ εἰς τὴν κατάραν τοῦ διαβόλου καὶ ἀφισόν με ἴσυχον.

ΒΑΣ. Καλό· νὰ ἰδοῦμε πὺς θὰ πάῃ πρῶτος, κακοκεφάλι! (ἀπέρχεται σείων τὴν κεφαλὴν του ὀργίλως).

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΤΡΟΜΑΡΑΣ. καὶ ΔΩΡΟΘΕΑΣ.

ΤΡΟΜ. ὦ, φρίκην μοὶ προξενοῦν ἤδη αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! ἡ θέσις μου δὲν εἶναι πλέον ἐνταῦθα· σ' τὸν Διάβολον πλέον ὁ ληστρικός βίος! μακρὰν, μακρὰν τῶν ἀγρίων τούτων τόπων· ἕκαστος βράχος, καὶ κακουργίαν μοῦ φέρει· ἕκαστον κύμα, καὶ μνηματῶν ὑπ' ἐμοῦ πνιγέντων εἰκονίζει! Ἡ βοή τῶν ἀνέμων τοὺς στεναγμοὺς τῶν θυμάτων μου μ' ἐνθυμίζει, καὶ τῆς θαλάσσης ὁ βρυχημὸς τὴν ἀγωνίαν αὐτῶν! ὦ! εἶθε νὰ μὴ ἐγεννώμην! (ἀκούεται εἰς ἀναστεναγμὸς τῆς Δωροθέας).

ΔΩΡ. Μῆ... τέρ... μου... Με... νέ... λ!

ΤΡΟΜ. Ἄ! ἐλησμόνησα τὴν ταλαίπωρον ταύτην κόρην! ποῦ εἶναι; (παρατηρεῖ) ἄ! ποῦ μένει; ἰδοῦ (πλησιάζει καὶ βλέπει αὐτὴν λειπόθυμον) Θεέ μου! ἀπέθανεν! ὦ τίγρις ἀσπλαγγος· τὴν ἐφόνευσα (τὴν παρατηρεῖ) ἄ, ὄχι! κτυπᾷ τὸ στῆθος της εἶν!

ναι λειπόθυμος εἶν' ἐσφιγμένη (ἐκπορπίζει τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς ταχέως καὶ ἐκ τοῦ κόλπου τῆς πίπτει εἰκὼν, εἶναι ἐξηρητημένη ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς διὰ χρυσολέπτου ἀλυσίδος). Εἰκὼν! . . . τοῦ Μενελάου, ἴσως! (τὴν ἀποσπᾷ ὀργίλως καὶ πλησιάζας εἰς τὸ φῶς τὴν παρατηρεῖ καὶ μένει ἐκθαμβος) ὄχι! . . . ναί! . . . ἡ ἴδια μὲ τὴν ἰδικὴν μου! (ἐξάγει ἐτέραν ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ παρατηρεῖ ἀμφοτέρας συγχρόνως) ἡ ἴδια ἀπαράλλακτος! τὰ ἴδια πρόσωπα! Θεέ μου! ποία εἶναι αὕτη ἡ ἔχουσα τὴν ἴδιαν εἰκόνα μὲ τὴν ἰδικὴν μου; (τρέχει πρὸς τὴν Δωροθέαν, πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ τὴν κράζει) Δωροθέα! Δωροθέα! (τῆς βρέχει τὸ πρόσωπον μὲ ὕδωρ).

ΔΩΡ. (Συνερχομένη)· Θεέ μου! Ποῦ εἶμαι;

ΤΡΟΜ. (Μὲ γλυκύτητα) Δωροθέα!

ΔΩΡ. (Ἀναγνωρίζουσα τὸν Τρομάραν) Ἄχ! κακοῦργε! φόνευσόν με!. κτύπα.. .

ΤΡΟΜ. Δωροθέα! ποία εἶσαι! ποία εἶσαι! . . εἰπέ μοι . . . ποία εἶσαι . . .

ΔΩΡ. (ἐγειρομένη)· Βάρβαρε, πλῆξόν με! . . .

ΤΡΟΜ. Εἰπέ μοι! σὲ παρακαλῶ Δωροθέα! ποίων εἶναι αὐτὰ τὰ πρόσωπα; (τῇ δεικνύει τὴν εἰκόνα).

ΔΩΡ. (θέτει τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐρευνᾷ) ὦ! ἂν μήτηρ σὲ ἐθῆλασε μή . . μή . . τὰ ὑστερήσης! μὴ τὰ μιάνης! (παρακλητικῶς πρὸ τῶν ποδῶν του) ὦ! ἀπόδος μοι αὕτην τὴν εἰκόνα, ἄφες τὴν εἰς τὸ στήθος μου, ἕως οὔ μὲ φονεύσεις! . . .

ΤΡΟΜ. Θεέ μου! Θεέ μου! δὲν μὲ ἀποκρίνεται! δὲν μοι λέγει, δὲν θέλει νὰ μοι εἴπῃ! . . (παρακλητικῶς πρὸς τὴν Δωροθέαν) Δωροθέα! εἰπέ μοι αὐτὰ τὰ πρόσωπα ποίων εἶναι; . . .

ΔΩΡ. Τῶν γονέων μου! Διατί ἐπιμένεις νὰ τὸ μάθης αἰμοβόρε!

ΤΡΟΜ. Οὐρανοί! (δεικνύει καὶ τὴν ἰδικὴν του εἰκόνα ὁμοῦ μὲ τὴν ἄλλην) καὶ αὕτη δέ; δὲν ὁμοιάζει τὴν ἰδικὴν σου;

ΔΩΡ. Ὑψιστε Θεέ! εἶν' ἀπαράλλακτος! καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει τὰ πρόσωπα τῶν γονέων μου! . . Ἀλλὰ πῶς ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου; . . ποῦ τὴν εὗρες σύ;

ΤΡΟΜ. (μένει ἐκστατικὸς καὶ ἀκίνητος δακρύει).

ΔΩΡ. Δὲν ὁμιλεῖς λοιπόν! τί σκέπτεσαι, ἄνομε!

ΤΡΟΜ. (μὲ φωνὴν πραεῖαν) Δωροθέα . . σοὶ εἶπε πατέ . . ἔτυχε ποτε νὰ σοὶ εἴπῃ ἡ μήτηρ σου . . ὅτι εἶχεν ἐκτός σου . . καὶ ἄλλο τέκνον, υἱόν, λόγου χάριν;

ΔΩΡ. Ληστὰ! ὁμιλεῖ! πῶς εὗρέθη εἰς τὰς χεῖράς σου ἡ εἰκὼν αὕτη; Ἄ! ἐννοῶ! . . τώρα ἐννοῶ . . αὐτὸ εἶναι! . . Ἦρξετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου, εἶδε τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἧτο πολύτιμος ἤξιζε τὸν κόπον . . τὴν κλέπτει . . καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν! Φεύματα, Κύριε; (χλευαστικῶς).

ΤΡΟΜ. Λοιπὸν ἡ μήτηρ σου εἶχε καὶ ἄλλο τέκνον, υἱόν;

ΔΩΡ. Ἄ! ναί, εἶχε! . . (συλλογιζομένη) Θεέ μου! Τί πρὸ ἀλίγου παραφρονοῦσα ἔλεγον; Τώρα ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ μήτηρ μοὶ εἶπε πολλάκις ὅτι μόνον ἐγὼ καὶ τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον ἀπέθανεν ἐφέραμεν εἰς τὸν λαιμόν μας τὰς ἐγκολπίους ταύτας εἰκόνας τῶν γονέων μας, τὰς ὁποίας ζωγράφος τις εἶχε ζωγραφίσει εἰς Σμύρνην! . . .

ΤΡΟΜ. Οὐρανέ! λοιπὸν τῶντι ἀληθῶς . . βεβαίως, εἶχες ἀδελφόν, ὅστις ἔφερε τὴν σύζυγον τῆς ἰδικῆς σου εἰκόνα ταύτην; Δὲν μὲ ἀπατάς; . . Δὲν θέλεις νὰ μὲ γελάσης; Καί . . εἰπέ μοι . . ὁ ἀδελφός οὗτος ποῦ ἀπέθανεν;

ΔΩΡ. Εἰς τὴν θάλασσαν φεῦ! . . εἰς τὴν θάλασσαν! Πειραταὶ θηριώδεις, ἀνήμεροι, προσέβαλον τὸ πλοῖόν μας, καὶ ἀφοῦ ἐφόνευσαν τὸν πατέρα μου, ἤρπασαν τὸν ἀδελφόν μου, παιδίον μικρὸν, ἐξαετὲς, διὰ νὰ χορτάσουν ἐπ' αὐτοῦ πλειότερον τὴν ἐκδίκησίν των (δίδεται εἰς δάκρυα).

ΤΡΟΜ. Καὶ ἡ μήτηρ εἶναι βεβαία, ὅτι ὁ υἱός της ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς πειρατάς.

ΔΩΡ. Φεῦ! τὸ συμπεραίνει! Διὰ τί λοιπὸν τὸ ἤρπασαν; (ἰδίᾳ) πόσον ἠλλοιώθη, πῶς δακρύει!

ΤΡΟΜ. Καὶ εἶναι πολλοὶ χρόνοι μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο;

ΔΩΡ. Εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα.

ΤΡΟΜ. Ποίαν ἡλικίαν εἶχε τότε τὸ τέκνον αὐτό; . . ὁ ἀδελφός σου; . .

ΔΩΡ. *Εξ ἐτῶν τὸ πολὺ!

ΤΡΟΜ. Σὺ δέ;

ΔΩΡ. Νήπιον ἐπτὰ μηνῶν...

ΤΡΟΜ. Σοὶ περιέγραψε ποτὲ ἡ μήτηρ σου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀρπαγέντου τέκνου της;

ΔΩΡ. *Ἦτο πυρρόξανθος... κόκκινος! ἀλλὰ διὰ τί ὠχριᾶς; τί τρέμεις;

ΤΡΟΜ. *Α! καὶ πῶς ὠνομάζετο, πῶς...

ΔΩΡ. Ἀλφόνσος.

ΤΡΟΜ. Ἀλφ...όν...σος!... Δωροθέ...α (μὲ φωνὴν ἐκλείπουσαν) εἶμαι ὁ... (πίπτει λειπόθυμος).

ΔΩΡ. (Βλέπουσα αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν της λειπόθυμον) Ποῖος οὗτος ὁ κείμενος ἐνταῦθα; τίς εἶναι ὁ σιδηρόπλαστος οὗτος ἀνὴρ ὁ πρὸ τῶν θρήνων τῶν σφαγίων του πῶποτε μὴ καμπτόμενος ἀλλὰ θανατηφόρον ἀείποτε τὴν μάχαιραν κατενέγκων, τῶρα δὲ ἀναίσθητος κατακείμενος ἐνώπιον τοῦ θύματος τῶν ἀτασθάλων του παθῶν; Ποῖος ἄρα εἶναι ὁ φοβερός οὗτος ἀρχιληστής ὁ φόνων καὶ αἵματος ὄζων, καὶ ὅμως τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν τῆς ἀρπαγείσης ἀπολαμβάνων; Εἶναι;... Ἀλλ' ὄχι!... ἄς λαλήσῃ αὐτὸς κάλλιον! ἄς φανερωθῇ τίς εἶναι! ἄς εἴπῃ τὸ ὄνομά του! Ἴδου συνῆλθεν εἰς φρένας (τὸν ἀναγείρει, ὁ Τρομάρας ἐγείρεται ὀλίγον) *Α, ὀμίλει!... (Πρὸς τὸν Τρομάραν) Τίς εἶσαι; διὰ τί τρέμεις; ὀμίλει...

ΤΡΟΜ. Φίλη μου!... μὴ φρίζης!... ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλφόνσος.. ὁ ἀδελφός σου! (ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας της, αὐτὴ τὸν ἀπωθεῖ).

ΔΩΡ. Σὺ ὁ Ἀρχιπειρατὴς Τρομάρας; (λαβοῦσα θάρρος) Εἶσαι ψεύστης! εἶσαι ψεύστης!... Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ! ὁ Ἀλφόνσος ἐφανεύθη ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, τί φέρεις εἰς τὸ μέσον τὸν Ἀλφόνσον!

ΤΡΟΜ. Φεῦ! δικαίως ἐγὼ σὲ ἐμπνέω φρίκην! ὅθεν ἀμφίβαλλε, δυσπίπτει! Ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἐξ ὄλων ὄσων εἶδον, ἐξ ὄλων ὄσων ἤκουσα καὶ ἐνόησα... εἶμαι ἐγὼ, φεῦ! εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀδελφός σου! οἱ πειρατὰι πολλακίς μοι εἶπον ὅτι ἀνῆκον εἰς τιμίαν οἰκογένειαν! Τὸ ὄνομά μου Ἀλφόνσος ἐνθυμοῦμαι προσέτι κάλλιστα!

ΔΩΡ. Ψεύδουσαι!... μὲ ἀπατᾶς, φύγε μακρὰν μου, μὴ μιάνης τὰς χεῖράς μου, φύγε ὄνειρον ἐνσεσαρκωμένον διὰ νὰ μὲ τρομάξῃς!... Ὅχι ποτέ! δὲν εἶσαι σὺ ὁ Ἀλφόνσος!... ἡ μήτηρ μου ἔλεγεν ὅτι οἱ πειρατὰι πρὶν τὸν ἀρπάσωσιν ἔκοψαν, οἱ ἀνήμεροι, τὸ ἀριστερόν του ὠτίον...

ΤΡΟΜ. (Ἀφαιρῶν τὸ κάλυμμά του) Ἴδου κεκομμένον!

ΔΩΡ. (Ὁπισθοδρομεῖ) Ἐκεῖνος εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος σημεῖόν τι κόκκινον ὡς ἐν σχήματι δακτυλήθρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὡς ἐκ τῆς ἀπροσεξίας τῆς μητρός μου!

ΤΡΟΜ. (Δεικνύων τὸν βραχίονά του γυμνόν) Ἴδου τὸ σημεῖον!

ΔΩΡ. *Α! σὺ ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός! Ἀδελφέ μου, Ἀλφόνσε! (πίπτει ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας του).

ΤΡΟΜ. Θεέ μου, Δωροθέα! Δωροθέα! Δὲν μὲ ἀκούει! ὦ! ἀνοιξὸν τὰ ὄμματά σου καὶ λάβε θάρρος (Ἡ Δωροθέα ἐγείρεται ὀλίγον)

ΔΩΡ. ὦ Ἀλφόνσε, ἀδελφέ μου! σὺ πειρατὴς! σὺ ἐραστής μου! σὺ ἀπαγωγεὺς μου; *Α! δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ σὲ ἐφόνευον οἱ ἀρπαγες παρὰ νὰ γείνης κακοῦργος!

ΤΡΟΜ. ὦ! εἶθε, εἶθε νὰ μ'εἶχον ρονεύσει! εἶθε... (Ἀκούεται ἔξωθεν θόρυβος).

ΔΩΡ. Τί συμβαίνει;

ΤΡΟΜ. Οἱ ὀπαδοί μου! *Α! δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐρεθίσω.— Φυλάχθητι Δωροθέα! (τὴν λαμβάνει ἐκ τῆς χειρός, τὴν τοποθετεῖ ὀπισθεν τοῦ κιβωτίου) Κρύφθητι ἐδῶ καὶ μὴ φοβῆσαι. (Σύρει τὸ ξίφος καὶ τοποθετεῖται ἀπέναντι τῆς εἰσόδου).

ΦΩΝΗ. ἔξωθεν τοῦ ΜΠΑΡΠΑ ΓΕΩΡΓΗ. Νὰ ἡ φωλιά τους. Ἀπὸ ἔδῳ ἔμπαίνουνε τὰ σκυλιὰ μέσα.

ΤΡΟΜ. Δὲν εἶναι οἱ ὀποδοί μου. (Φωνάζει) τίς εἶ;

ΣΚΗΝΗ 5

Οί ἄνω, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, καὶ μετ'ὀλίγον ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΕΩΡΓΗΣ

Ναῦται καὶ ὑπηρέται ὀπλισμένοι.

ΜΕΝ. (Κρατῶν πυροβόλον) Ὁ Τιμωρός σου! (πυροβολεῖ κατὰ τοῦ Τρομάρα) Πέσε κακοῦργε! Τίγρις!

ΔΩΡ. (Ἀνατινασσομένη) Ἄ! Μενέλαε!

ΤΡΟΜ. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος! σὲ εὐχαριστῶ, Μενέλα! (πέμπει πληγωμένος).

ΔΩΡ. (Τρέχει πρὸς τὸν Ἀλφόνσον) Ἄ! Μενέλαε! τί ἔκαμες;

ΜΕΝ. (Μετὰ θυμοῦ) Τί ἔκαμα! Τί ἔκαμα! ἐφόνευσα τὸν ἀρχιπειρατὴν, τὸ τέρας τῆς θαλάσσης, τὸν ἄρπαγά σου!...

ΔΩΡ. Μενέλαε! εἶναι... ὁ... (Δακρύει).

ΜΕΝ. Ποῖος; ... ὀμίλει... Δωροθέα;..

ΔΩΡ. Ὁ Ἀλφόνσος... ὁ Ἀδελφός μου!

ΜΕΝ. (Ῥίπτει τὸ ὄπλον του) Ἄ!

ΜΠΑΡ. ΓΕΩΡ. Ἦ!

ΜΕΝ. Αὐτός!... αὐτός ὁ Ἀρχιπειρατὴς, εἶναι ὁ ἀδελφός σου; ὁ Τρομάρας εἶναι ὁ Ἀλφόνσος; (ἰδίᾳ) Τὰ προαισθήματα τῆς Κ. Μοράνου ἦσαν ἀληθῆ! ὁ υἱὸς τῆς ζῆ πειρατῆς!

ΜΠΑΡ. ΓΙΩΡ. (ἰδίᾳ) Ἦ! ὁ σκυλοκλέφτης αὐτὸς γυῖός τῆς Κυρίγας!...

ΜΕΝ. Δωροθέα! ἰδοὺ ἐγὼ φονεὺς τοῦ πολυθρηνήτου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ ἀπαλωλότες ἀδελφοῦ σου! (Περιπτυσσόμενος τὸν Τρομάραν) Ἀδελφέ μου!

ΤΡΟΜ. (Στηριζόμενος ἐπὶ τῆς Δωροθέας) Μενέλαε. Θάρρει! θανασίμως δὲν ἐπληγώθην· ἡ βολὴ ἀντὶ τοῦ στήθους δυττυχῶς ἐπέτυχε τὸν μηρόν μου! Ἡ μοῖρα ἠθέλησεν ἔτι νὰ ζήσω ἵνα μετανοήσω. Ἄς φύγωμεν, ἤδη, ἐντεῦθεν. Ὑπάγωμεν εἰς Ῥόδον.

ΔΩΡ. Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν μητέρα, ἐπαναφέροντες τὸν υἱὸν τῆς...

ΤΡΟΜ. Τὸν Ἀρχιπειρατὴν καὶ ἄρπαγα τῆς θυγατρὸς τῆς...

ΜΕΝ. Καὶ πληγωμένον ὑπ' ἐμοῦ!

ΜΠΑΡ. ΓΕΩΡ. (ἰδίᾳ) Καὶ ξεστρωπωμένο ἀπὸ μένα.

ΤΡΟΜ. Σπεύδωμεν, ταχύνωμεν τὴν φυγὴν, κινδυνεύομεν μένοντες ἐνταῦθα· οἱ πειραταὶ εἶναι ἐναντίον μου ἠρεθισμένοι, καὶ ἂν ἐλθόντες μ' εἴρωσι πληγωμένον καὶ ἀνίκανον θὰ μᾶς φονεύσωσιν ὅλους. Εἶπε, Μενέλαε, εἰς τοὺς ἀνδρείους ναύτας νὰ μὲ μεταφέρωσιν εἰς τὸ πλοῖόν σου.

ΜΕΝ. (Πρὸς τοὺς ναύτας) Λάβετε τὸν ἀδελφόν μου καὶ μεταφέρατέ τον ἡσύχως εἰς τὸ πλοῖον.

ΝΑΥΤ. Εἰς τὰς διαταγὰς σας. (τὸν λαμβάνουσιν καὶ ἀπέρχονται).

ΔΩΡ. Ἄς φύγωμεν ἀπὸ τὸ φρικτὸν τοῦτο σπήλαιον!

ΜΕΝ. Ὑπάγωμεν πρὸς τὴν μητέρα σου, ἧτις θρηνεῖ καὶ στενάζει διὰ τὴν ἀπώλειάν σου! (λαμβάνει τὴν Δωροθέαν ἐκ τῆς χειρὸς.)

ΔΩΡ. Θεέ μου! ὅποια καὶ ὅποσα θέλει μάθει σήμερον· (ἀπέρχονται πάντες· ἡ σκηνὴ μένει κενὴ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα.)

ΣΚΗΝΗ Ζ

ΒΑΣΙΟΣ ΤΡΑΜΟΝΤΑΝΑΣ, καὶ μετ'ὀλίγον ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ, ΛΥΚΟΜΟΥΡΗΣ καὶ ἄλλοι πειραταί.

ΒΑΣ. (Εἰσέρχεται μετὰ προφυλάξεως διὰ τῆς ὀπῆς, κρατῶν τουφέκιον καὶ κατασκοπεύων ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ σπηλαίου.) Νὰ παρ'ὸ διάβολος! ἔφυγεν!

ΑΓΡΙΟΓ. (εἰσελθὼν διὰ τῆς ὀπῆς, καὶ ὁ Τραμοντάνας) Αἶ, Μπαρμπα Βάσιο;

ΒΑΣ. Μᾶς ἔφυγε, ποῦ νὰ πάρ'ὸ Διίβολος!.. (εὕρισκει τὸ πυροβόλον τοῦ Μενελάου.) Ἄ! ἕνα τουφέκι (τὸ λαμβάνει)· δὲν εἶναι τοῦ Καπετάνιου.

ΛΥΚ. Νά, ἐδῶ αἵματα! νά κ' ἐδῶ .. κ' ἐκεῖ.

ΒΑΣ. (παρατηρῶν) Μωρέ, ἐδῶ τρέχει δουλειά, Λυκομούρη! ἐδῶ ἤρθανε πολλοί, βλέπω κύτταξε πατήματα.

ΑΓΡΙΟΓ. Ἄλλοι θά τὸν σκοτώσανε, ἄλλοι (ἐξέρχεται).

ΒΑΣ. Δὲν εἶναι σκοτωμένος· ἂν τὸν σκοτώσανε δὲ θά τὸν πάρουνε μαζύ τους, θά τὸν ἀφήσουνε σκοτωμένο, ἢ θά τοῦ κόψουνε τὸ κεφάλι.

ΑΓΡ. (ἐκ τῆς ὀπῆς) Παιδιά!

ΒΑΣ. Τί εἶναι, Ἄγριόγατε;

ΑΓΡ. Ὁ Καπετάνιος!

ΒΑΣ. καὶ ΛΥΚΟΜ. Ποῦ εἶναι;

ΑΓΡ. Ἄπ' ἐδῶ, πίσω ἀπὸ τὸν κάβο, τὸν μπαρκαρίζουν μέσα σ' ἓνα καῖκι Ἑλληνικὸ κάμμιτὰ δεκαπενταριά ἄρματωμένοι· μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πληγωμένος.

ΒΑΣ. καὶ ΑΓΡ. Ποῦ εἶναι τὰ ἄλλα τὰ παιδιά;

ΑΓΡ. Ἐδῶ.

ΔΙΑΦ. ΠΕΙΡ. Ἐδῶ εἴμαστε, Μπάρμπα Βάσιο.

ΒΑΣ. Περάστε μέσα νά πάμε ἀπὸ ἴδῶ ποῦ εἶναι κοντήτερα. Σὺ Λυκομούρη τρέξε μὲ κάμποσα παιδιά νά φέρῃς τὸ καῖκι μας.

ΛΥΚ. Ἄμέσως. (φεύγει μὲ τινὰς πειρατάς· οἱ λοιποὶ εἰσέρχονται διὰ τῆς ὀπῆς.)

ΑΓΡ. Ἄπ' τὴν στεργιὰ νά τοὺς χτυπήσουμε.

ΒΑΣ. Ἄν τοὺς προφτάξουμε· εἰ δὲ μὴ θά τοὺς κυνηγήσουμε μὲ τὸ καῖκι. Ἐμπρός, παιδιά, νά σᾶς ἰδῶ! Σκότωμα τὸν καπετάνιο!

ΠΑΝΤΕΣ. Σκότωμα ὅλους.

ΒΑΣ. Γιουροῦσι. (ἐξορμῶσι κραυγάζοντες.)

(Ἡ σκηνὴ κενή.)

ΒΑΣ. (ἐξῶθεν) Στὸν τόπο καὶ σᾶς φάγαμε ὅλους (πυροβολεῖ).

ΠΑΝ. (ἐξῶθεν) Στὸν τόπο (πυροβολουῖσι).

ΒΑΣ. (ὡς ἄνω) Τὸν καπετάνιο δότε μας!

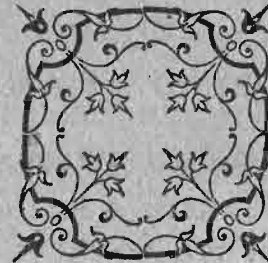
ΠΑΝ. (ὡς ἄνω) Τὸν καπετάνιο! (ἀκούονται πολλοὶ πυροβολισμοί).

ΤΡΟΜ. (Μακρόθεν) Βάσιε Τραμοντάνα! Λάβε το, πέσε κατηραμένη ψυχὴ! (πυροβολισμοί).

ΒΑΣ (ἐξῶθεν) Εἰς τὸ πλοῖον μπᾶτε! .. Ἄχ! .. μ' ἔφαγε τὸ σκυλί! χτυπάτε παιδιά! .. (Πυροβολισμοί· δύο λησταὶ φέρουσι τὸν Βάσιον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡμίνεκρον καὶ καταματωμένον.)

ΒΑΣ. Ἄχ! σφά... ξα...τέ...τους! (Πίπτει).

Τέλος τῆς Δ'. Πράξεως.

SISMANGIOLIO

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ Ἀΐθουσα τῆς Κυρίας Μοράνου.)

ΚΥΡΙΑ ΜΟΡΑΝΟΥ. καὶ ΑΝΘΟΥΣΑ.

Κ. ΜΟΡ. Καμμία εἶδησις ἀκόμη, Ἀνθοῦσα!

ΑΝΘ. Μὴν ἀνησυχῆτε, Κυρία, ὁ Θεὸς εἶναι μέγας.

Κ. ΜΟΡ. Καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς· δὲν ἔχει οὕτως;

ΑΝΘ. Ἄφετε πλέον ταῦτα, Κυρία· εἶν' ἀληθές ὅτι ἐφέρθητε καὶ πῶς σκληρῶς πρὸς τὴν ἀτυχῆ Δωροθέαν· ἀλλ' ἡ σκληρότης σας αὕτη προῆλθε ἐξ αὐτῆς πάλιν τῆς πρὸς αὐτὴν μεγάλης φιλοστοργίας σας.

Κ. ΜΟΡ. Οὐχί. Ἀνθοῦσα, ἀν' ἀληθῶς ἠγάπων τὴν θυγατέρα μου, ὠφείλον νὰ μὴ πράξω, ὅ,τι ἔπραξα. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν βιάσω εἰς τὸ νὰ λάβῃ σύζυγον, ὃν δὲν ἠγάπα, καὶ ν' ἀρνηθῆ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, ὅστις, ἐκτὸς τῆς ἑτεροθησκείας του, ἦτις μ' ἐφαίνετο κακὸν μέγα, ἦτο νέος χρυσοῦς μὲ πολλὰς ἀρετὰς ἐστολισμένος. Τὸ αἶσθημα τῆς μισαλλοθησκείας μ' ἔκαμε νὰ βλέπω τὸν νέον τοῦτον, ὃν κατ' ἀρχὰς ἀληθῶς ἐξετίμων, ὡς ἄνθρωπον κακὸν, ὡς ἀμαρτωλὸν, καὶ τέλος ὡς ὃν πολὺ εὐτελὲς καὶ ἀνάξιον νὰ τὸν ὀνομάσω υἱόν. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἠμάρτανον ἐὰν ἔπραττον τοῦτο. Ἐνῶ δὲ ἐπιμένουσα ἐνόμιζον ὅτι ἐξασφαλίζω τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς μου, οἴμοι! μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας εἰς βάραθρον ἀπωλείας τὴν ᾧθουν! Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐνοχος μήτηρ, Ἀνθοῦσα;

ΜΠΑΡΜ. ΓΕΩΡ. (Ἐξωθεν) Ἄχ! τὰ σκυλιὰ! τὰ ἄνομα! τὰ σκυλιὰ τ' ἀφωρισμένα!

Κ. ΜΟΡ. Ἀκούεις ὁ Μπάρμπα Τζιόρτζης; (Κλαίουσα) Θεέ μου!

ΑΝΘ. (Φρίττει, τρέχει πρὸς τὴν θύραν παρατηρεῖ καὶ ἐπιστρέφει) Κυρία, ἔρχονται... ὑπομονή... (ἰδίᾳ) Θεέ μου! Ἄχ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Αἱ ἄνω, ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΗΣ, καὶ Μετ' ὀλίγον ΔΩΡΟΘΕΑ ΜΕΝΕΛΛΟΣ, ΤΡΟΜΑΡΑΣ καὶ πολῖται Διάφοροι.

ΜΠΑΡ. ΓΕΩΡ. (Κλαίων) Κυρίγια! Βάλε πέτρα 'ς τὴν καρδιά σου! (εἰσέρχονται ἡ Δωροθέα, ὁ Μενέλαος, ὁ Τρομάρας πληγωμένοι καὶ βαστάζονται ὑπὸ τινῶν πολιτῶν).

Κ. ΜΟΡ. (Κλαίουσα) Τὸ τέκνον μου;... Ἡ Δωροθέα μου;...

ΔΩΡ. Μῆτέρ μου!

Κ. ΜΟΡ. (Ὁρμῶσα πρὸς τὴν Δωροθέαν) Δωροθέα μου!... Τέκνον μου... αἱματόφυρτος!... οἴμοι! Σ' ἐφόνευσαν!... σ' ἐφόνευσαν ἐγὼ ἡ Μήτηρ σου!... (τὴν θέτει βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἀνθοῦσας ἐπί τινος ἐδράνου).

ΔΩΡ. Μὴ θρῆναι, Μήτηρ μου, οὕτως ἐπέπρατο.

Κ. ΜΟΡ. (Ἀσπαζομένη τὴν Δωροθέαν) Τέκνον μου! (πρὸς τοὺς ὑπηρέτας) τρέξατε, φέρετε ἀμέσως πάντας τοὺς ἰατροὺς τῆς Ρόδου (ἀπέρχονται τινες ὑπηρέται—Βλέπουσα τὸν Μενέλαον αἱματόφυρτον καὶ ἐκεῖνον πλησίον) Ἄ! καὶ ὁ Μενέλαος πληγωμένος! οἴμοι! (τὸν ἐγείρει καὶ τὸν θέτει ἐπὶ τινος ἐδράνου πλησίον τῆς Δωροθέας). Τρέξατε ἀμέσως!... (ἰδοῦσα τὸν Τρομάραν ἀφίνει κραυγὴν) Οὐρανέ! καὶ ὁ κακοῦργος ἐνταῦθα! Ἄ! μιὰρέ! πρόξενε τῆς συμφορᾶς μου ταύτης! ἦλθες καίτοι πληγωμένος, νὰ θαυμάσης τὰ κατορθώματά σου; Ἄ! αἰμοβόρε ληστὰ! ὄχι δὲν θὰ χαρῆς! (Ἀρπάζει ἐκ τῆς ζώνης τοῦ ἰδίου ἐν φάσανον, ὅπερ ἐγείρει διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ).

MEN. καὶ **ΔΩΡ.** Μή! Μή! (ἐγείρονται ἀμφότεροι διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσωσιν, ἀλλ' ἡ Δωροθέα μὴ δυννηθεῖσα νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς πίπτει, ἐνῶ ὁ Μενέλαος τῆς κρατεῖ τὴν χεῖρα).

ΔΩΡ. Μή! μὴ, μῆτέρ μου, μὴ κτυπ...

K. MOR. (Δραμοῦσα πρὸς τὴν Δωροθέαν καὶ ἀνεγείρουσα αὐτήν) Ἄχ! τέκνον μου! τὸν φονέα σου νὰ μὴ φονεύσω; μ' ἐμποδίζεις;

ΔΩΡ. Δὲν εἶναι φονεὺς μου, ἀλλά...

K. MOR. Ἀλλά;

ΔΩΡ. Ἀδελφός μου! ὁ Ἀδόλφος!

K. MOR. Τί λέγεις; ὁ Κακοῦργος αὐτός;

MEN. Εἶν' ὁ Ἀλφόνσος ὁ υἱός σας!...

K. MOR. Ὁ Ἀλφόνσος! (ρίπτει τὸ φάδγανον).

ΔΩΡ. Ναι, μῆτερ, ὁ υἱός σας!

K. MOR. (ὀργίλως) Ἄ! κακοῦργε!...

TROM. Μῆτέρ μου! ἔλεος!...

K. MOR. Ἄ, καταχθόνιε Δαίμων! Ὑστερον ἀπὸ τόσα κακουργήματα ζητεῖς ἔπειτα νὰ μ' ἀπατήσης; παρουσιάσθης τὸ πρῶτον, ὡς γαμβρός μου, καὶ ἐπειδὴ ἐρρίφθη τὸ μισαρὸν προσωπεῖόν σου ἤρπασας τὸ τέκνον μου, τὸ μόνον τέκνον μου, τὴν Δωροθέαν ἥδη, τίς εἶδεν, διὰ ποίους πάλιν καταχθονίους σκοπούς, μολονότι ἡ ζωὴ σου ὡς βλέπω εἶναι βραχεῖα, παρουσιάζεσαι ὡς υἱός μου!

TROM. Δὲν φέρω πλέον προσωπεῖον, ὦ μῆτερ, δὲν φέρω ὄχι ἀλλὰ ἀποδείξεις τῆς θλιβερᾶς ἀληθείας. Ἴδου ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἔφερον παιδιόθεν...

K. MOR. (λαβοῦσα τὴν εἰκόνα) Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς Δωροθέας μου, τὴν ὁποίαν τῆς ἔκλεψας, ἢ ἀφήρεσας διὰ τῆς βίας!

ΔΩΡ. Ὁχι, μῆτέρ μου, (δεικνύουσα τὴν εἰκόνα τῆς) ἰδου ἡ ἰδική μου.

K. MOR. Ἄ! τὸν κακοῦργον! εἶσαι ἴσως ὁ φονεὺς...

TPO. Ἴδου καὶ ἄλλη ἀπόδειξις μῆτερ! (Δεικνύει τὸν βραχιὸν νά του).

K. MOR. (Παρατηροῦσα τὸ σημεῖον) Ἄ!

TROM. Ἴδου καὶ ἄλλη! (δεικνύει τὸ κεκομμένον οὖς του)

K. MOR. Χριστέ μου, ὁ υἱός μου! (πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του) υἱέ μου! Ἀλφόνσε μου! Σὺ ἄρπαξ τῆς ἀδελφῆς σου!

TROM. Ἐλεος, μῆτερ! Συγχώρησόν με!

K. MOR. Θεέ μου! Μετὰ εἰκοσαετῆ στέρησιν ἐπαναβλέπω τὸν υἱόν μου καὶ οὗτος εἶναι κακοῦργος, εἶναι ἄρπαξ τῆς ἀδελφῆς του, εἶναι ἐτοιμοθάνατος, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν φονεύσω! Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ βλέπω τὴν θυγατέρα μου ἐτοιμοθάνατον ἐπίσης μετὰ τοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἀγαπητοῦ τῆς καρδίας τῆς! Ἄ! ποῦ νὰ στρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου; θὰ παραφρονήσω! ποῖον πρῶτον νὰ βοηθήσω, ἢ βοηθείας ἀνάγκην ἔχουσα; Ποῖον πρῶτον νὰ θρηνήσω, ἢ δακρύων καὶ οἴκτου ἀξία;

ΔΩΡ. Μῆτέρ μου... Ὁάρρει!... μὴ θρηνεῖ!

K. MOR. Νὰ μὴ θρηνήσω! νὰ μὴ θρηνήσω τὴν δυστυχίαν μου, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐπροσκάλεσα μόνη! νὰ μὴ θρηνήσω τὰ θύματα μου. Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι τῆς συμφορᾶς τούτης αἰτία!

ΔΩΡ. Δὲν πταίεις, ὦ Μῆτέρ μου, σὺ... οὕτως ἐπέπρωτο...

K. MOR. Ὁχι ὄχι τὸ πάθος τῆς μισαλλοθρησκείας μου μὲ παιδεύει... Θεέ μου, συγχώ...ρη...σόν μοι (ἐναγκαλιζέται τὴν Δωροθέαν) Τέκνον μου! (ἐγείρεται) Ἡ ψυχὴ μου φεύγει!... Ἐθεώρουν τοὺς μή... ἴμο... θρή...σκους μου ὡς μὴ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.. (ἐναγκαλιζομένη τὸν Μενέλαον) Μενελάε μου! υἱέ μου! συγχώ...ρη...σόν μοι.

MEN. Κυρία...

K. MOR. (ἐναγκαλιζομένη τὸν Τρομάραν) Ἀλφόνσε... υἱέ μου!... (κλονίζεται) ὦ! εἶθε... μυριάκις εἶθε νὰ μὴ σ' ἔβλεπον σήμερον!... νά.. μὴ.. ἐμάνθανον... ποῖος εἶσαι... Ἄ! Ἄ! θὰ ἀποθ... (πίπτει ἀναίσθητος ἐκπνέει).

TROM. καὶ **ΔΩΡ.** (Κλονιζόμενοι ζητοῦν νὰ τὴν ὑποστηρίξουν) Μῆτέρ μου! Μῆτερ... ἀπέθανε...

MEN. (Κλονιζόμενος ὡς οἱ ἄνω) Κυρία Μηράνου!

ANΘ. (Τρέχει πρὸς τὸ πτώμα) Κυρία!

ΜΠΑΡ. ΓΕΩΡ. Κυρίγια! (Κλαίει).

TROM. Ἀπέθανεν! οἴμοι! Δυ..στυχίης.. Μῆτερ τὴν! ἐρό-

νευσα.. ἐγώ! Μῆτέο μου, συγχώ.. ρη.. σόν μου... Θεέ μου, ἐ-
θαμβώθησαν οἱ ὄφ.. θαλ.. μοί.. μου.. Με.. νέλας.. Δωροθέα,
ἤμαρτον... συγχώ.. ρη.. σατέ.. με... ζήσατε.. (ἐκπνέει)

ΔΩΡ. (Βλέπουσα τὸν νεκρὸν) Μενέλαε!... Ἡ Μήτηρ μας...
ὁ ἀδελφός μας... Ἀγωνιάς.. Βλέ... πω.. ὑπο... φέ.. ρεις..

MEN. Ἄ.. ἀπέθανον... ἡ πλη.. γή.. μου.. ἡ γλῶσ.. σά..
μου... δεσμεύε.. ται... ὁ Θεός δὲν ἡ.. θέ.. λη.. σε.. νὰ ζή..
σωμεν ἐν.. ταῦθα.. Δω.. ρο.. θέα.

ΔΩΡ. (ἐναγκαλιζομένη τὸν Μενέλαον) Θὰ ζή.. σω.. μεν.. Με
νέ.. λαε! Θεέ.. μου... ναί... θὰ ζή.. σω.. μεν εἰς οὐ.. ρα..
νοὺς... συνη.. νωμέ.. νοι.

ΑΝΘ. (Κλαίουσα) Θεέ μου! Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω.

ΜΠΑΡ. ΓΕΩΡ. Ἡ καρδιά μου κομματιάζεται!

MEN Σὲ πε.. ρι.. μέ.. νω.. ἐκεῖ.. Δω.. ρο.. θέα. (ἐκπνέει).

ΔΩΡ. (Κρατοῦσα γονυπετῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μενελάου) Με-
νέ.. λα.. ε! Με.. νέ.. λα.. ε! ἄ.. πνους.. Θε.. έ.. μου! ἄ..
πνους... Εἰς.. τὴν.. αἴθουσαν... ταύ.. τὴν.. ἐγεν.. νή.. θη..
ὀ.. ἔ.. ρως.. μας.. καί.. εἰς.. αὐ.. τὴν... ἄ... πο... θνή...
σκει... Μ. ε. νέ.. λ.. α.. ε. Σὲ... ἄ.. κο.. λου... θῶ. (ἐκπνέει).

ΠΑΝΤΕΣ. Ἄ!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΕΝ ΕΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΚΥΡΙΟΙ.

	Σωμ.		Σωμ.
Κωνσταντ. Ἀναστασιάδης	8	Ἀρσένιος Ἀσλάνης	1
Ἰάκωβ. Ἀρτεμιάδης Ἐφένδης	6	Ἀν. Συμεωνίδης	
Ἀντώνιος Χαραλαμπίδης	6	Ἄριστ. Κωνσταντινίδης	
Ἰωάννης Ἀναστασιάδης	5	Δ. Ποιμενίδης	
Μ. Γεδεών Πρόεδρος τοῦ		Α. Σισμάνογλους	
Συλ. Πισοίας	5	Αλ. Θεοδωρίδης	
Ἰωακείμ Ἀναστασιάδης	4	Ἀπόστολος Σβούρλου	
Δέσχη Βλάχκας	4	Ἀναστάσιος Ἰωσήφ	
Νικόλαος Μαλούσης	3	Ἀντώνιος Φαρμακοποιός	
Ν. Γ. Γρυπάρης	3	Ἄριστοτ. Στεφάνου	
Νικ. Κ. Ἀναστασιάδης	2	Ἀργύρης Παπᾶ	
Π. Παλατιδῆς	2	Ἀνδρέας Δραγάτζης	
Θεοφ. Θεοφανίδης Δ δ.	2	Ἀλέξ. Γεωργιάδης	
Κω. Ἰωαννίδης	2	Βασίλειος Ἐλευθεριάδης	
Ἀθανάσιος Μαλούσης	1	Βασίλειος Ἀσλάνης	
Α. Σ. Ἀναγνωστίδης		Βασίλειος Σπαός	
Ἀθ. Μουμουτζής		Βασίλειος Ἰατρός	
Ἀθ. Κουρίμπας		Β. Παπαδόπουλος Διδ.	
Ἀλ. Βύθουβούλης		Γεώργιος Διόβολης	
Ἀνώυμος		Γεώργιος Πιλαφτζής	
Ἀνδρέας Καρκατζιούγγας		Γρηγόριος Βυζάντιος	
Ἀνδρέας Ρούσης		Γεώργιος Δημητρίου	
Ἀγαθ. Ἰερομόναχος		Γεώργιος Μελαχροινός	
Ἀπόστολος Κήκκου		Γεώργιος Δημητρίου	

Σώμ. 1
 Γεώργιος Τοαφτζής.
 Γεώργιος Αύγουστιδης
 Γεώργιος Χασιώτης
 Δημητ. Καπουτιδης Διδ.
 Δημήτ. Θεοδοσίου
 Δημ. Ν. Ντεμίρογλους
 Δημ. Πολυζωίδης.
 Δημ. Πολυχρονίδης
 Δ. Ι. Γεδεών
 Δ. Κηροποιός ἐν τῷ Πατρ. Νοῶ
 Δ. Ἀθανασιάδης.
 Δ. Κ. Καλουτζόπουλος
 Δημητράκης Ἐφένδης
 Διονύσιος Ματθαίου
 Δημ. Α. Νικολαίδης
 Δημοσθ. Παυλίδης.
 Δ, Σ. Μιλέγγουγλους
 Δ, Theagen
 Ἐμμαν. Π. Ι. Σφηκάκης
 Ἐμμαν. Γεωργίου.
 Ζ. Α. Ζαχαριάδης
 Jean Aperi
 Ἡλίας Ταρλίδης
 Ἡλίας Γεωργίου
 Θεόδ. Ἀσλάνης
 Θεόδωρ. Φανουριάδης
 Θεοχαρ. Δερβένης
 Θεόδωρ. Φαρμακοποιός
 Θεόδωρ. Λογιάδης
 Ἰωάννης Κάραις
 Ἰωάν. Μπάρας
 Ἰωάν. Παλαιολόγος
 Ἰ. Α. Κυριακίδης

Σώμ. 1

1 Ἰωάν. Σταύρου
 Ἰωάν. Κ. Γεωργιτζης
 Ἰωάνν. Νικολαίδης.
 Ἰωάνν. Ξαφτάρης
 Ἰωάνν. Κηπουρός.
 Ἰωάνν. Λεομολίτζας
 Ἰωάνν. Ν. Σουλλίδης
 Ἰωάνν, Δραγάτζης.
 Ἰ. Σμηθράκη
 Ἰ. Πιπουδώφ.
 Ἰωάν Παντολέων
 Ἰωάνν. Ἀναγνωστίδης
 Ι. Σταυρίδης
 Ἰ. Κωνσταντινίδης
 Imprahim Docteur
 Κωνστ. Ἀσλάνης
 Κωνσταντίνος Α. Τερζόγλους
 Κωνσταντίνος Ἡλιάδης
 Κωνσταν. Ἰσμουρίδης,
 Κωνταν. Παλατίδης
 Κ. Συμεωνίδης
 Κωνστ, Χ. Βερσής
 Κωνστ. Ἡφαιστιάδης
 Κωνστ. Σισμάνογλους
 Κωνστ. Μαυρόπουλος
 Κωνστ. Δορογόζης
 Κωνστ. Στεφάνου
 Κωνστ. Βούρου
 Κ. Παναγιώτου Μακεδών
 Κωνστ. Χατζόπουλος
 Λεωνίδα Πολυγιαννάκης
 Λυπεράκης Ἐφένδης
 Μ. Πανταζής

Σώμ.

1 Μιχ. Ἡλιάδης
 Στεφ. Ἡλιάδης
 Μιλτιάδης Καραβουκρός
 Μιλτιάδης Φωτιάδης
 Μιλτιάδης Παπαδόπουλος
 Mahmout Efendi
 Μ. Α. Ἐξεντζόγλους
 Μάρκος Μπογιαντζόγλους
 Μιλάν Σ. Ἀποστόλοβιτζ.
 Μανασῆς Δογοθέτου
 Μιλτιάδης Κτενάς
 Μουσταφᾶς Ἐφένδης
 Ν. Στυλιανίδης Διδ.
 Ν. Α. Καλαϊντζής
 Νικολ. Ἰσμουρίδης
 Νικολ. Κατζουλίδης
 Νικολ. Θ. Ἐλευθεριάδης
 Ν. Παύλου, Γραμ. τῆς Ι. Σχολ.
 Νικόλαος Πάρλου
 Νικόλ. Εὐ. Ματθαίου
 Ξενοφῶν Ἡλιάσκος
 Πέτρ, Α. Φωτιάδης
 Πέτρος Κρομίδας
 Πασχάλης Γρυπιώτης
 Π. Ἰακωβίδης
 Πολύβιος Κανάκης

Σώμ. 1

1 Π. Σαββέριος
 Π. Λαμπίκης
 Reguès Maitre
 Σπυρίδων Γεωργίου
 Σάββας Ἀποστολίδης
 Σῆμος Ἰωάννου
 Σταμάτιος Δελίδης
 Σοφοκλῆς Πιπέρογλους
 Στεφ. Π. Ἀλεξανδράκης
 Σταῦρος Συμεών
 Σπυράκης Ἐφένδης
 Σάββας Σπανόπουλος
 Στέφανος Στεφάνου
 Σταῦρος Δημητρίου
 Σταῦρος Μαλούσης
 C. Samariva
 Τραντάφυλλος Ψάλτης
 Tailleure Athana
 Φώτιος Δ. Μαυράκη
 Φ. Κωσταρᾶς
 Χαρίλαος Γεωργιάδης
 Χ. Κωνσταντινίδης Διδ.
 Χρ. Α. Ρουμπίδης
 Χρ. Λαζαρίδης
 Χαράλαμπος Βουλγαράκης

ΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙ ΚΥΡΙΑΙ.

Σώμ.

Χαρήκλεια Μενελάου
 Εὐφημία Παύλου
 Ἐλένη Ἰωαννίδου

Σώμ.

1 Φανίτζα Συμεωνίδου
 Οὐρανία Συμεωνίδου
 Merinü Hanoum

	Σώμ.		Σώμ.
Αγλαΐα Ἀγελάστου	1	Ἰπατία Ἐτεντζίμπκσι	1
Ελένη Λεμοντζήγλου		Ἐλένη Ν. Ἰμπληξή	
Λοξάνδρα Βούρου			

ΟΙ ΕΝ ΒΩΛΩ ΚΥΡΙΟΙ.

	Σώμ.		Σώμ.
Ἰωάνν. Ἀργύρη	15	Γ. Ἀποστολίδης	1
Ἰωάνν. Σοφᾶς	4	Ν. Βικιώτης	
Φίλιππος Δράκος	2	Π. Βαρδακᾶς	
Γεώργ. Καραπατῆς	2	Ἰωάνν. Χαρίτου	
Ἰωάννης Γ. Τζιμόνου	2	Ἰωάννης Γαλάνη	
Ἰωάννης Α. Τζιμόνου	2	Ἀργύρης Γαλάνη	
Νικόλαος Ροσᾶς	2	Βασίλειος Σρέτζιου	
Τασαῖος Ἀναγνώστου	2	Ἐλευθέριος Σρέτζιου	
Γεώργιος Κουκουσλῆς	2	Γ. Α. Βόλτου	
Φίλιππος Δημόπουλος	2	Γεώργ. Τζιμάκης	
Ἀγγελῆς Χαρίτου	2	Ζήσης Α. Τζιμόνου	
Ἀντώνιος Χρυσοχεῦ	1	Ῥήγας Παναγιώτου	
Τριαντάφυλλος Πάντου			

Ζητῶ συγγνώμην παρά τῶν Κ. Κ. Συνδρομητῶν ὅσων τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρίθησαν ἐν τῷ καταλόγῳ διὰ τὸ ὅτι αἱ ἀγγελίαι δὲν μοι ἐστάλησαν μέχρι τοῦδε καὶ δὲν δύναμαι νὰ περιμείω περισσότερον ὅπως φηάτωσιν οἱ κατάλογοι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν.

Ὁ Ἐκδότης
Ι. Α. ΜΑΝΩΛΗ.